

DECEMBER 2015

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Valkenburg

Echt-Susteren

Missies Mali, Soedan

COLUMNS

- 03** Voorwoord regimentscommandant
- 51** Nawoord voorzitter

HERDENKING

- 16** Monument van de verdraagzaamheid in Haelen

TRADITIE

- 36** Vaandel, vlaggen, fanions en richtvlaggen

OP OEFENING

- 12** Bulldog experience

OP MISSIE

- 16** Eagles in Mali
- 33** Militair liaisonofficier in Zuid-Soedan

NVHR

- 05** Valkenburg aan de Geul
- 10** B "Bulldog" compagnie
- 15** Prinsjesdag 2015
- 19** De nieuwe opperpanter
- 22** GV-ér, Martine Hulsman
- 25** Echt-Susteren
- 28** Phaffdag 2015

TOEN EN NU

- 42** Werken als motorordonnans

HISTORISCH

- 45** Waterloo 1815-2015
- 48** 100 jaar landstormkorps Limburgsche Jagers

HOBBY

- 44** Hobby in relatie tot defensie

VETERANEN

- 21** Een oude zwarte panter vertelt
- 24** Aandacht voor de gewonde collega's
- 30** Van de voorzitter
- 32** PTSS
- 39** Onze Indie-veteranen

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

“HET KOMENDE JAAR ZULLEN WE ‘OUDERWETS’ OEFENEN.”

Tekst | Luitenant-Kolonel P.T.H.R. Jansen

Leden van het Regiment,

Als Regiment- en Bataljonscommandant kijk ik tevreden terug op een druk en bewogen jaar. Mijn voorwoord is een schot voor de boeg voor het vervolg in het blad, waarin het Regiment en de compagnieën van het Bataljon U informeren over het afgelopen jaar. Overigens een bijzonder jaar omdat het 65 jaar geleden is dat ons Regiment (op 1 juli 1950) is opgericht.

MONUMENT EN HISTORISCHE VERZAMELING

Ik sprak al de hoop uit in de vorige editie van de Limburgse Jager dat het nieuwe monument en de historische verzameling klaar zijn voor 1 juli 2016 en daar wil ik mijzelf ook echt hard voor gaan maken. De opening en onthulling wil ik groots aanpakken door een reünie te organiseren in Oirschot, waarbij alle veteranen van Regiment en Bataljon worden uitgenodigd. Dit is voor mij een belangrijk alle actief dienenden en oudgedienden van het Regiment en Bataljon samen te brengen. Uiteraard muzikaal begeleid door ons Reünie-Orkest Limburgse Jagers. Op de Limburgse Veteranen Dag in Roermond heb ik weer volop genoten van het optreden, dat zij daar verzorgden.

DE TOEKOMST

Zoals velen van U weten gaat 42BLJ wisselen van voertuigen. Inmiddels hebben we de CV90's en ook de laatste YPR-

Commando voertuigen ingeleverd. Na een tijd van onzekerheid voor de pantserinfanteriepelotons is toch uiteindelijk het hoge woord eruit. De Boxer zal het nieuwe pantserinfanterievoertuig worden in plaats van de Bushmaster. Deze laatste blijft binnenkomen als commandovoering voertuig. Er wordt ook nog gekeken naar een vervangend voertuig voor het zware wapen-peloton. In het beginstadium zal er gewerkt worden met de Mercedes jeep met daarop voorlopig nog het anti tank wapen de Gill, die te zijner tijd zal worden vervangen door de Spike. De snipergroep gaat in de toekomst werken met de open Mercedes jeep. Tijdelijk zullen ze nog de hard-top Mercedes jeep moeten gebruiken, opdat het sniper optreden niet stil staat.

PERSONEEL

Dan ons personeel: wat ik uiteraard het belangrijkste vind, is dat onze mannen en vrouwen een baan hebben en houden bij ons 42 pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers. Helaas hebben we een tekort aan onderofficieren, wat echt een grote zorg is, want de instroom vanuit de Koninklijke Militaire School is maar minimaal. Door het tekort aan onderofficieren komt er veel taken te liggen bij de korporaals, waar ik overigens het volste vertrouwen in heb en enorm trots op hun optreden ben. Alleen het hoort niet zo te zijn, dat zij het werk moeten doen dat

normaal door sergeanten wordt gedaan. De toestroom officieren stukt in mindere mate. Gelukkig hebben we onlangs een aantal jonge enthousiaste luitenanten binnengekregen. Deze luitenanten worden begeleid door onze ervaren OPC'en. Echter die ervaren onderofficieren moeten hun aandacht ook al richten op de groepscommandanten en in veel gevallen de plaatsvervangers. Daarom niets dan respect voor deze spel in elk peloton.

OEFENEN

Het komende jaar zullen we "ouderwets" oefenen, "te voet", net als onze voorgangers in 1957. Ons het echte infanterie handwerk gaan eigen maken. Het wil niet zeggen dat we niks meer doen met voertuigen. Op enig moment gaan we mensen op cursus sturen om de technische opleiding te volgen om chauffeur of boordschutter te worden op de Boxer. En ook de tactische opleiding moet worden gevolgd, zodat we straks goed beslagen ten ijs komen.

Zoals het er nu uitziet hebben we ook in 2016 een aantal hoogtepunten staan. Mogelijk dat we voor het zomerverlof een tweeweekse oefening hebben in het buitenland. Ook zijn we bezig een ander oefenterrein te regelen voor het tweede gedeelte van 2016. Dit alles zal ertoe moeten leiden dat we in eind 2017 gereed zijn om deel uit kunnen gaan maken van de European Battle Group. >>

TOT SLOT

Met mijn dubbel-functie van Regiment- en Bataljonscommandant ben ik vaak van huis, veel op oefening en veel aan het (re)organiseren. Mooie, drukke en verantwoordelijke baan waarbij je als rode draad ook nog het Regiment mag uitdragen. Vaak in de weekenden moet ik act de préséance geven bij allerlei bijeenkomsten en evenementen. Onze Veteranenvereniging en de Stichting Limburgse Jagers ondersteunen mij daarbij. Zonder hen kunnen we dit echt niet, deze mannen en vrouwen heb je keihard nodig! Door deze samenwerking creëer je saamhorigheid en binding tussen de huidige Limburgse jagers en de oudgedienden, ongeacht bij welke eenheid die hebben gediend. Daar ben ik als Regiment- en Bataljonscommandant trots op en zie deze samenwerking in de toekomst dan ook graag voortbestaan.

‘The fact of life’ van de militair is, dat hij of zij vaak van huis is. Ik vind het dan ook zeer belangrijk dat onze mannen en vrouwen de schaarse momenten, die er zijn benutten om deze te investeren aan het thuisfront. Daar sta en ga ik voor en draag dat ook uit richting mijn onder-commandanten. Zij die thuis zitten, moeten met trots achter “hun” militair kunnen staan!

IN MEMORIAM, LUITENANT-KOLONEL (R) BD LOUIS DAEMS

Donderdag 17 juni jl is Luitenant-kolonel bd Louis Daems van ons heengegaan. Louis Daems was niet alleen een groot mens maar ook kleurrijk in zijn contacten met de samenleving. Een brede schakering van organisaties en verenigingen,

waarvan hij, meestal op bestuurlijk vlak jarenlang deel van uitmaakte. Ik denk hierbij aan de Sociaal Economisch Raad, het MKB, de organisatie van het Midden en Kleinbedrijf, het CDA en ook ons Regiment.

Louis begon zijn militaire carrière bij ons Regiment als dienstplichtig pelotonscommandant bij het 432 Bataljon Limburgse Jagers uit Oirschot. (1956-1957). Na te zijn afgezwaaid doorliep hij als reserve-officier de geëigende rangen en functies van de Infanterie. Hij sloot zijn militaire carrière af als plv Provinciaal Militair Commandant Limburg.

Louis was een uit het goede eikenhout gesneden Limburgse Jager. Hij bezat een groot sociaal hart waar velen, ook ons Regiment nooit tevergeefs een beroep op hebben gedaan. Eenmaal overtuigd van het doel van de vrager, zette hij al zijn kunde en kennis(sen) in om de vrager te helpen. Voor ons Regiment was hij een onmisbare schakel tussen ons militairen en de civiele organisaties als gemeenten, provincie en den Haag. De schakelfunctie heeft hij altijd op een discrete maar effectieve wijze uitgevoerd. Ook in zijn functies van voorzitter NOV -Limburg en de Groote of Militaire Sociëteit heeft hij burger en militair bijeengebracht.

Als voorzitter van de Commissie monumenten van de Stichting RLJ (2002-2015) heeft hij in 2003 het initiatief genomen om alle Limburgse gemeenten te verzoeken per inwoners 1 cent bij te

dragen aan de vervaardiging van twee bronzen plaquettes waarop alle gesneuvelden Regimentsleden sinds 1813 in aantallen per eenheid zijn aangebracht. Een geslaagd initiatief en het beste bewijs van zijn voornoemde schakelfunctie tussen burger en militair. Die plaquettes, komend jaar weer aangebracht op ons nieuwe monument in Oirschot, zullen dan ook altijd de herinnering aan Louis levend houden.

Voor zijn vele verdiensten werd Louis benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. het Regiment heeft hem de Antoniwaardering toegekend.

Wij verliezen in hem een groots kameraad die ook oog had voor de individuele collega en hun relaties, zoals bij het overlijden van ons aller John Cloin.

Lkol bd F.M.A.J. Tummers, Oud RC

TEVENS GEDENKEN WE

Maj R. Gerritsen 16BLJ, Sld Swinkels 2-6 RI, Lkol B. Pruijmbom Demcie, Sld Duijvelaar 2-6 RI, Sld Zwitselaar 2-6 RI. Sld Loomans 2-6 RI, Elnt W. Bulte Demcie, Kol. W Leunissen 42 BLJ en allen waarvan wij niet op de hoogte gebracht zijn van hun overlijden.

OPENBARE BEËDIGING VALKENBURG AAN DE GEUL

Tekst | N.C.S.Vroom - Foto's | Lysanne Leeuwenburg

DE OPENBARE BEËDIGING IN DE STAD VALKENBURG AAN DE GEUL OP 26 JUNI 2015 MAAKTE DEEL UIT VAN DE ZOGENOEMDE REGIMENTSWEEK 2015, DIE ZICH ROND VALKENBURG AFSPLEELDE. MET ALS UITVAL BASIS DE GRONDEN VAN DE HELAAS GESLOTEN BROUWERIJ "DE LEEUW", DIE NET BUITEN DE STAD LIGT IN HET MOOIE GEULDAL. DE ACTIVITEITEN BESTONDEN UIT EEN MARS IN DE ARDENNEN GEORGANISEERD DOOR ONS ZUSTER REGIMENT "CHASSEURS ARDENNAIS" UIT MARCHE EN FAMENNE EN, OP DE TWEEDE DAG EEN SPORTCOMPETITIE TUSSEN DE EENHEDEN.

De beëdiging vormde de apotheose van deze intensieve week, die de band tussen het bataljon en de gemeenschap van Valkenburg heeft versterkt. Dat gaf ook Burgemeester Eurlings aan in zijn toespraak tot het bataljon en toehoorders, onder wie uiteraard in deze 'toeristische' hoofdstad van Limburg vele vakantiegangers. Hij toonde zich verheugd, dat het Regiment na vorig jaar het 200 jarig bestaan met de Landdag in Valkenburg te hebben gevierd wederom de stad had gekozen voor deze plechtige beëdiging. Het was een stralende dag, waaronder de beëdigingsceremonie op het kort tevoren volledig vernieuwde Theodoor Dorrenplein met de zeer mar-

kante, geheel in mergel opgetrokken stadspoort plaats vond.

Een prominente verschijning in de opstelling van de troepen werd ingenomen door een delegatie van de Jonge en Oude Nobele Schutterij van de Stad en Heerlijkheid Valkenborgh met haar erelid Richard Huynen en voorzitter Frederic Lebouille. Allen gekleed in het uniform van het voormalig Bondscontingent Limburgse Jagers uit 1842-1867. Ook werd het replica kanon van de artilleriebatterij van het Bondscontingent meegevoerd. Dat sloot met een schot de plechtigheid af, een daverende knal door de straten van Valkenburg.

Naast de beëdiging van nieuw ingestroomde Limburgse jagers, reikte de Regimentscommandant aan sergeant-majoor Gerardu in het bijzijn van zijn echtgenote en kinderen de zilveren medaille voor >>

“Het replica kanon van de artilleriebatterij sloot met een daverende knal de plechtigheid af.”

24 jaar trouwe en eerlijke dienst. Oud-Regimentscommandant Luitenant kolonel bd Tummers en de Limburgse Jagers van verdienste Kapitein bd van Dreumel en de Luitenant-kolonels bd Berden en van der Ploeg woonden de plechtigheid bij. Een dag om niet te vergeten voor die jagers, die werden beëdigd en voor de vele toeristen, die dit mogelijk als een hoogtepunt van hun vakantie hebben mogen ervaren. Dank aan de gemeente en inwoners van Valkenburg aan de Geul voor hun gastvrijheid.

MONUMENT VAN DE VERDRAAGZAAMHEID IN HAELEN

Tekst | Elnt Pennartz, A-Cie, ehd4

JAARLIJKS VINDT IN DE LIMBURGSE STREEK LEUDAL EEN PLECHTIGHEID PLAATS WAARBIJ DE PERSONEN DIE DAAR TEN TIJDE VAN DE TWEDE WERELDOORLOG ZIJN GESNEUVELD WORDEN HERDACHT. IN HET PLAATSJE HAELEN IS ENKELE JAREN GELEDEN SPECIAAL VOOR DIE SLACHTOFFERS HET MONUMENT VOOR DE VERDRAAGZAAMHEID OPGERICHT. OOK DIT JAAR, OP 12 NOVEMBER, VOND DEZE HERDENKING PLAATS.

Bijzonder aan de herdenking is dat, zowel bij gevallen in de strijd op het land, als in de lucht wordt stilgestaan. Maar wat de ceremonie echt uniek maakt is dat zowel de Duits/Oostenrijkse slachtoffers als de geallieerde slachtoffers worden herdacht. Dit is dan ook terug te zien in het publiek dat de herdenking bezoekt. Veteranen, hoge militairen, ambassadeurs, en andere vooraanstaande personen uit alle windrichtingen geven jaarlijks acte de présence bij de herdenking.

Een ander terugkerend aspect aan de herdenking is de aanwezigheid van de militairen van de Alfa "Ganzen" Compagnie van het 42e Bataljon Limburgse Jagers. Niet alleen bij de herdenking hebben zij

een belangrijke rol. Ook tijdens het schoolbezoek. Dit is een terugkerend evenement waarin een viertal militairen van de Alfa-Compagnie een bezoek brengen aan het Ursula Lyceum in Heythuysen. Zij vertellen over hun ervaring als militair en specifiek die met betrekking tot uitzending. Op deze dag krijgen leerlingen de kans om kennis te maken met 'parate' militairen en hen vragen te stellen. De Sergeant Wage-mans, Korporaal Bol, Limburgse jagers de Groot en de Bree hebben dit jaar gezorgd voor een interactieve presentatie waarover zowel de leerlingen als docenten erg enthousiast waren. Die dag werd afgesloten met een diner waarbij ook veteranen uit de Tweede Wereldoorlog aanwezig waren. Dit schepte de mogelijkheid voor

het uitwisselen van mooie ervaringen uit Normandië tot Afghanistan. Aan cognac, sherry en mooie verhalen geen gebrek... De militairen van de Alfa-Compagnie verzorgen ieder jaar de ceremoniële ondersteuning van de herdenking. Hieronder valt het hijsen van vlaggen van twaalf verschillende nationaliteiten, het leggen van de kransen, maar ook de logistieke ondersteuning met de opbouw en afbraak van de locatie.

Op de ochtend van 12 november verplaatste het detachement zich richting Haelen waar direct na aankomst de opbouwwerkzaamheden aanvingen. Aansluitend werd er op locatie geoefend. Sergeant Markering, commandant "vlaghijsers", nam hierbij het oefenen van de vlaggenceremonie op zich. Korporaal Bol ontfermde zich over de kransdragers die met een 'nepkrans' enkele dry-runs maakten.

Vanaf een uurtje of twaalf begonnen de gasten binnen te druppelen. Voor vele veteranen was de herdenking tevens een vrolijk weerzien van oud collega's en kamera-

“Samen gedenken.”

den. Door het personeel van de Alfa-Compagnie werden zij naar hun plek begeleid. Vanaf half twee stond het detachement gereed onder leiding van de Eerste Luitenant Pennartz. Nadat het cortège, met onder andere, drager van de Militaire Willemsorde, Majoor Kroon en Regionaal Militair Commandant Zuid Kolonel Doense, plaats had genomen ving de ceremonie aan. De heer Wagemans leidde als ceremoniemeester de herdenking. Voorafgaand aan de kranslegging werd onder andere de het woord genomen door de Burgemeester van gemeente Leudal, de heer Verhoeven en de hulp Bisschop van Roermond, mgr de Jong. Vervolgens werden er liederen gespeeld, waaronder het welbekende Amazing Grace, en een gedicht voorgedragen door de lokale dichter. Een doedelzakspeler speelde conform traditie het Lament.

Tijdens de kranslegging die daarop volgde werd er namens verschillende ambassadeurs en (oud) militairen een krans gelegd. Namens het 42e Bataljon Limburgse Jagers werd door Luitenant-kolonel Jansen en Adjudant Paijens een krans gelegd. Na het spelen van het indrukwekkende lied Ich hatte ein Kameraden en The last post werd één minuut stilte gehouden, die werd afgesloten door het signaal Reveille. Het hoogtepunt van de herdenking werd ingevuld door een low pass van een oude Spitfire, die met zijn kenmerkende geronk de aandacht van de hele gemeente naar zich toe trok. De piloot eindigde met een steile klim waarna hij in de wolken verdween. Deze manoeuvre is een traditionele manier voor vliegers om gesneuvelde piloten te eren. Ten slotte werden de vlaggen gehesen. De Nederlandse vlag uiteraard onder het ten gehore brengen van het Wilhelmus. Daarna ving het defilé aan waar overige genodigden de kans kregen een krans te leggen of een groet te brengen bij het monument.

De manoeuvre is een traditionele manier voor vliegers om gesneuvelde piloten te eren. Ten slotte werden de vlaggen gehesen. De Nederlandse vlag uiteraard onder het ten gehore brengen van het Wilhelmus. Daarna ving het defilé aan waar overige genodigden de kans kregen een krans te leggen of een groet te brengen bij het monument.

B “BULLDOG” COMPAGNIE

Tekst | Pascal Oude Tijdhof - Kapitein der Limburgse Jagers

DE BULLDOGS HEBBEN AFGELOPEN MAANDEN ALLES BEHALVE STILGEZETEN. WE HEBBEN ONZE UITZENDINGEN NAAR MALI, JORDANIE EN UGANDA AFGEROND EN GAAN, NA EEN KORTE “RE-INTEGRATIEPAUZE” WEER OP VOLLE KRACHT DOOR MET NIEUWE OPDRACHTEN. ZO ZIJN WE DRUK GEWEEST MET HET INLEVEREN VAN DE CV-90’S EN HET REORGANISEREN NAAR GEMOTORISEERDE INFANTERIE, HET LEVEREN VAN “GEVECHTSKRACHT” AAN OPLOSSINGEN IN HET KADER VAN DE VLUCHTELINGENPROBLEMATIEK. NATUURLIJK ZIJN WE VOORAL DRUK BEZIG MET HET TRAINEN VAN DE BULLDOGS IN ONZE KERNTAAK: VECHTEN.

Na een goede overname met mijn voorganger, de Kapitein Benjamin, heb ik op 7 juli het commando over de Bulldogcompagnie overgenomen. Het zijn veranderlijke tijden: We staan aan de start van ons nieuwe opwerktraject, midden in een ingrijpende reorganisatie en er staat een nieuwe commandant voor de compagnie. Van alle belang dus om voor de compagnie onze doelen te bepalen en te bepalen waar we in onze Operationele Gereedstelling willen staan. Zonder op mijzelf in te gaan wil ik vooral uiteenzetten waar ik samen met onze mooie compagnie voor sta en waar wij naar zullen streven. Ik ben in ieder geval ontzettend trots en blij terug te zijn bij BLJ, nadat ik ons mooie Regiment in 2010 heb verlaten voor een korte uitstap bij de KMS en 11 AMB.

Onze opdracht voor het komende opwerktraject is helder:

Als onderdeel van 42 Pantserinfanteriebataljon LJ levert de B “Bulldog” Compagnie gevechtskracht om succesvol op te kunnen treden in het gehele geweldsspectrum en in een complexe omgeving.

De Bulldogs worden vooral ingezet omdat we met geweld kunnen dreigen of geweld kunnen toepassen. Onze infanteriespecialisatie (zij het op langere termijn...) is Gemotoriseerde Pantserinfanterieoptreden. Met onze voertuigen, kunnen wij over lange afstanden, langdurig gevechtskracht leveren in het gehele geweldsspectrum. Wij opereren bij voorkeur in onoverzichtelijk terrein, in onoverzichtelijke situaties, bij dag en nacht.

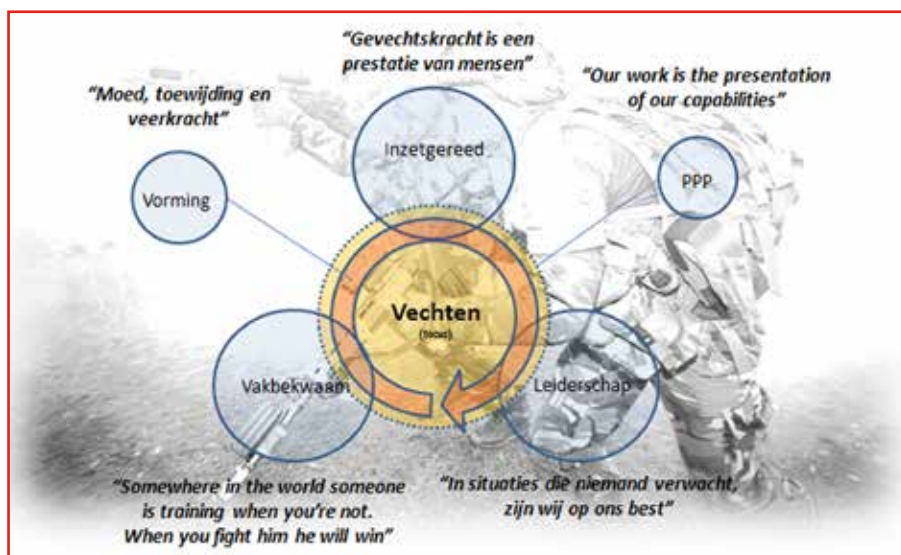
Om succesvol te zijn moeten we focus houden. Onze focusgebieden zijn: **INZETGEREED, VAKBEKWAAM en LEIDERSCHAP.** Vorming en zichtbaarheid vormen onze randvoorwaarden voor vertrouwen.

Ik zal eerst ingaan op de inzetgereedheid. Vechten is en blijft de basis voor de Bulldogs en vormt ons belangrijkste bestaansrecht. Om te kunnen vechten hebben we een sterk team nodig. Het zijn van een team moet ons sterkste wapen zijn. Wij moeten elkaar en onszelf kunnen vertrouwen als het eropaan komt en weten wat wij aan elkaar hebben. Er voor elkaar zijn kan alleen als er balans is tussen werk en thuis, er oog is voor loopbaanbelang en er een goed hersteltraject is voor de Bulldogs die uitvallen. Moed is verbonden met het vertrouwen dat er voor je gezorgd wordt en erbij hoort, ook als je uitvalt. Wij zijn een team.

Een team dat inzetgereed is zegt nog niets. Er is vakbekwaamheid nodig om ons team haar taken uit te laten voeren. Kennis en ervaring zijn de basis van professionaliteit en gedurende onze carrière vult onze rugzak zich met ervaring. Ervaring alleen is geen garantie voor vakmanschap. Vakmanschap is een verzameling van kennis, ervaring en kwaliteit. Wat wij missen aan

“Wij vechten gemotoriseerd maar winnen te voet.”

getoond wordt en het vertrouwen dat wij in elkaar hebben.

Onze beschreven focus op inzetgereedheid, vakbekwaamheid en leiderschap moeten ons richting geven de komende jaren. Ons programma biedt voldoende mogelijkheden om ons vertrouwen op te bouwen en de tijdsgeest biedt mogelijkheden voor inzet en ons te bewijzen. Onze Mission Statement hebben wij integraal in een teambuilding geformuleerd en besproken. Samen gaan wij invulling geven aan onze Mission Statement.

vuurkracht en bescherming moeten wij winnen met de beheersing van de manoeuvre. Als gemotoriseerde infanterie geven wij de voorkeur aan de duisternis en onoverzichtelijk terrein (OVG).

Een team dat haar skills en drills beheerst en de wil heeft om te vechten moet goed worden aangestuurd. Goed leiderschap is randvoorwaardelijk voor ons succes in het gevecht. Door verregaande procedures, het geven van richting in de voorbereiding en focus op adaptiviteit zijn wij de partij die zich het snelste weet aan te passen aan veranderende omstandigheden. Van onze leiders verwachten we veel maar door onze mensen te betrekken bij de opdracht is onze prestatie een teamprestatie waardoor wij succesvol zijn.

“Our work is the presentation of our capabilities.”

De basis wordt gevormd door onze prestaties, niet door onze presentatie. Een mooie presentatie zonder inhoud heeft geen waarde. Wij als Limburgse Jagers en Bulldogs moeten ons bewust zijn dat onze effectiviteit voor een groot deel wordt bepaald door hoe anderen over ons denken.

De manier waarop wij ons presenteren heeft effect op het vertrouwen dat naar ons

Bulldogs!

BULLDOG EXPIERIENCE

Tekst | commandant B-Cie

BAD REICHENHALL EN OMGEVING WAS IN WEEK 39 HET TERRITORIUM VAN DE BULLDOGS VAN 42 BLJ. DE REIS BEGON ZOALS GEWOONLIJK IN OIRSCHOT WAAR DE BUSSEN OM 07.00 UUR KLAARSTONDEN OM TE VERTREKKEN RICHTING DUITSLAND. NA EEN RIT VAN ONGEVEER 11 UUR KWAMEN WE AAN BIJ EEN BURGER KING VOOR HET AVONDETEN. HIERNA WERD DE REIS VERVOLGD RICHTING DE ALMHOF WAAR EEN GROOT GEDEELTE VAN DE BULLDOGS HUN UITVALSBASIS ZOULDEN HEBBEN. EEN KLEIN GEDEELTE WERD GELEGERD OP MELECK.

In het bergachtige terrein hebben de Bulldogs gewerkt aan het aanscherpen van niveau 1 en 2 waarbij de vormingsdoelen samenwerken, trots en discipline centraal stonden. Op fysiek en mentaal vlak zijn de Bulldogs geprikkeld. Het territorium was voor 5 dagen afgebakend om het aangeboden programma te doorlopen en te beleven. De focus lag op de groepscommandanten en plaatsvervaarders. Zij hebben deze week leiding gegeven onder grensverleggende omstandigheden aan hun groep. Aan het einde van iedere dag heeft er een evaluatie plaatsgevonden waarbij de Bulldogs elkaar in de ogen hebben gekeken en de positieve punten, alsook

de verbeterpunten bespreekbaar hebben gemaakt en omgezet naar afspraken. Motivatie, samenwerking en wilskracht heeft er mede voor gezorgd dat de opdrachten als team behaald zijn.

“Samenwerken door elkaar te helpen.”

Het programma bestond uit een tweedaagse bergtocht. De eerste dag stond in het teken van hoogtemeters want het hoogste punt van 2060 meter moest wor-

den gehaald. Tijdens de tocht naar boven werden verschillende mars pauzes ingelast waarbij de competenties samenwerken en discipline naar voren kwamen. Samenwerken door elkaar te helpen met de tassen en eten en drinken voor elkaar te

“Na de evaluatie ging iedereen vroeg naar bed.”

maken en discipline door een warme top aan te trekken, ondanks dat de zon scheen en je het warm had. Nadat het hoogste punt bereikt was moest er zo'n 500 meter gedaald worden om bij de slaaplocatie de "Neue Trausteiner Hütte" aan te komen. Na de evaluatie en een biertje ging iedereen vroeg zijn bed in om de volgende dag te beginnen aan de afdaling. Na een goede nachtrust konden de Bulldogs beginnen met de tocht naar beneden, tijdens deze tocht moesten er nog wel een aantal hindernissen genomen worden. De eerste hindernis die genomen moest worden was

bijna 100 meter abseilen langs een steile bergwand. Vervolgens werd er verplaatst naar een grot waarin we moesten klimmen en klauteren door de nauwe ruimtes.

Na deze twee hindernissen werd de tocht naar beneden voortgezet. Eenmaal aangekomen bij het eindpunt moesten de Bulldogs nog even bewijzen dat ze ondanks een zware tocht nog steeds inzetbaar genoeg waren voor een verzwaarde eind-

mars. De mars begon met een flink stuk steil omhoog wat voor een aantal Bulldogs redelijk pittig bleek te zijn, maar door samenwerking van de groep in de zin van rugzakken overnemen en trots opzij zetten kwamen de groepen allemaal aan. De snelste groep was de C-groep onder leiding van de Sergeant Bart met een tijd van 16 minuten en 8 seconden. Naast het ervaren van deze inspanning en overwinning, hebben de Bulldogs ook genoten van

de omgeving en overheerste er een gevoel van trots na deze tweedaagse bergtocht. Bij het canyoning hebben de Bulldogs zich een wetsuit aangemeten en zich als roedel door het water verplaatst. Hierbij zijn over een afstand van 3 kilometer een tiental sprongen gemaakt variërend van 2 tot 10 meter hoogte. De wetsuits bleken een prima hulpmiddel om de kou van het water te doorstaan en het plezier aan het beleven van de tocht te vergroten. >>

“Overwinning en Trots.”

★ KPL 1 (PERRY) VINK

“Na voltooiing van mijn opleiding Vrede & Veiligheid in 2006, ben ik in 2007 opgekomen in Oirschot om te beginnen aan mijn Algemene Militaire Opleiding. Dit was toch wel bijzonder voor mij, weg bij mijn familie, de eerste keer slapen in het bos met een wapen in mijn slaapzak en er ook nog eens mee schieten. Na deze periode kon ik meteen door naar de Harskamp om te beginnen aan de Tirailleur Functie Opleiding, dat waren de leukste weken uit mijn leven, vandaar dat ik hem twee keer heb gedaan. Na afsluiting van de militaire opleidingen werd ik geplaatst bij 42 Bataljon Limburgse Jagers, Bravo-compagnie, eenheid 6. Het peloton waar ik in terecht kwam werd het ‘zwerfspeloton’ genoemd. In het begin had ik geen flauw idee wat ze hiermee bedoelde, in de loop der tijd vielen de puzzelstukjes allemaal op hun plaats. De mannen waren net terug van een missie in Afghanistan, wat een stelletje was dat. Ik was een ‘verse’ en dat heb ik geweten, van eetwedstrijden tot helmenraces, we moesten alles ondervin-

den. Achteraf was dit allemaal onder het mom van ‘vorming’ van de nieuwe Limburgse Jagers. Tegenwoordig ligt dit eens stuk gevoeliger. In 2009 ging de Bravo-compagnie op missie naar Afghanistan, ik ging mee als schutter licht en AGW schutter op de Benz. We hebben hier als peloton laten zien waarvoor we zo hard getraind hadden, de tijd vloog voorbij. Bij terugkomst ben ik Pantserfaust schutter geworden, dit heb ik gedaan tot 2011. In 2011 werd ik plaatsvervanger bij eenheid 5, in deze hoedanigheid zijn we met de Bulldogs naar Curaçao geweest. In 2015 ben ik nog even terug gegaan naar mijn oude eenheid 6, ook als plaatsvervanger bij de Romeo groep. Met deze club ben ik naar Mali geweest, daar hebben we een mooie tijd gehad. En tegenwoordig ben ik werkzaam bij het Fire Support Team als chauffeur, deze functie is puur met het oog op de toekomst. Al met al kan ik terug kijken op een diensttijd met verschillende functies die ik nooit zal vergeten. Veel vrienden gemaakt waarmee ik lief, leed en bloed mee heb gedeeld. Ik ben trots om een Bulldog te zijn!”

Bij de 4 uur durende “klettersteig” hebben de Bulldogs 699 hoogtemeters afgelegd door het mooie bergachtige landschap. Het weer belemmerde op momenten het uitzicht van de “roedel”, maar dit mocht de pret in de 8,2 km lange tocht niet drukken.

In dit uitdagende gebied met een programma dat niet alledaags is voor een infanterist is de enkele Bulldog geconfronteerd met zijn nivo 1 en de groepscommandanten en plaatsvervaarders hebben de kans genomen om hun nivo 2 aan te scherpen.

Al met al een prima week voor de Bulldogs waar ervaren, leren en beleven mooi zijn samengekomen!

“Grenzen verleggen.”

★ LBJ 2E KLASSE ROMSWINCKEL

“Op 30 maart 2015 ben ik opgekomen in Oirschot, na mijn opleidingen ben ik begonnen bij de Bravo-compagnie als schutter LOW. Voor mij was dit van vroeger uit al een droom om het leger in te gaan. Vooral het avontuur, de buitenlandse oefeningen dan wel een buitenlandse missie trokken mij bij dit beroep. Nu ik echt kennis heb gemaakt met de organisatie kan ik bevestigen dat de buitenlandse oefeningen zeer leuk zijn, je ziet hierbij veel van de wereld. Omdat wij overal in de wereld ingezet (kunnen) worden, draagt dit ook een bepaalde verantwoordelijkheid met zich mee, daar moet je wel mee om kunnen gaan. Wij zijn dan ook allemaal professionals. Als we over de toekomst mogen spreken dan zie ik mijzelf nog een tijdje bij de infanterie werken en hopelijk een missie draaien met deze club, dat lijkt mij een mooie ervaring en moet je toch wel meegemaakt hebben.”

**“Strak in gelid
voor de Koning.”**

PRINSJESDAG 2015

Traditioneel is Prinsjesdag op de derde dinsdag van september. Dit jaar viel het op 15 september. De opdracht voor de A- “Ganzen” compagnie was het leveren van een detachement ten behoeve van de erewacht langs de route. Na een snelle inventarisatie van personeel en materieel bleek dat er nog wat uitdagingen waren om tot een goede uitvoering te komen.

Door de diverse uitzendingen en cursussen van de “Ganzen” was het leveren van voldoende personeel voor de erewacht al de eerste uitdaging. Zo is al het beschikbare personeel vanuit het bataljon ter beschikking gesteld voor het detachement van de A-compagnie. De erewacht bestond grotendeels uit personeel, wat nog nooit wapenexercitie had beoefend. Drie weken voor Prinsjesdag is er dagelijks intensief een aantal uren getraind om de exercitie op een goed niveau te krijgen.

EAGLES IN MALI

© Eigengeraaid

Tekst | C-Cie

NA EEN KORTE VOORBEREIDING IS HET ZOVER, 14 LEDEN VAN HET ZWARE WAPEN PELOTON VAN DE C- EAGLE COMPAGNIE MAKEN ZICH GEREED VOOR HUN UITZENDING NAAR MALI. WE GAAN ONS VOEGEN BIJ HET OGRV PELOTON VAN DE LUCHTMACHT WAT DOOR DE UITZENDDRUK INCOMPLEET IS. ONZE TAAK WORDT DE BEVEILIGING VAN KAMP CASTOR IN GAO.

Na het afscheid op Eindhoven airport lopen we naar de C17 waarmee we het eerste gedeelte van de reis gaan afleggen naar de hoofdstad Bamako, om vervolgens de komende dagen verspreid ingevlogen te worden naar Gao. Dit neemt in totaal zo'n vier dagen in beslag omdat we last hebben van zandstormen en slecht weer op de route, waardoor zelfs een van de vluchten moet omkeren en terug vliegt naar Bamako.

Aangekomen op kamp Castor valt op dat het hier allemaal goed is geregeld. Prima slaaplocaties en een eetzaal die wordt gerund door Supreme. Wat ook opvalt dat het hier goed warm, zeg maar heet is, temperaturen van 40 graden en warmer zijn hier aan de orde van de dag, dat is toch

wel even wennen. Vanwege de vertraging, die we opgelopen hebben door het slechte weer, moet de hand over, take over (HOTO) wat sneller dan is gepland. We krijgen een hoop informatie van onze voorgangers die zij in de afgelopen vier maanden op hebben gedaan. Na drie dagen zijn we gereed om de taken over te nemen. Het laatste wapenfeit van onze voorgangers is ons nog even testen door bepaalde procedures te oefenen met ons.

Onze taken bestaan primair uit de beveiliging op het kamp en secundair het leveren van een air mobile protection team (AMPT), kort uitgelegd een team dat meevliegt ter beveiliging en ondersteuning van de helikopter zodra hij land, bijvoorbeeld tijdens medische evacuaties (medevac) of bevoor-

“Aangekomen op kamp Castor valt op dat alles goed geregeld is.”

radingen van onze VN partners hier in het operatiegebied. De eerste vluchten door de “Eagles” zijn al gemaakt waar onder een aantal medevac vluchten waar het altijd maar weer de vraag is wat je daadwerkelijk ter plaatse gaat aantreffen. Een voorbeeld hiervan een auto ongeluk waarbij de melding was dat we acht gewonden moesten ophalen wat er uiteindelijk tien bleken te zijn waaronder drie zwaargewonden. Deze werden uiteindelijk meegenomen

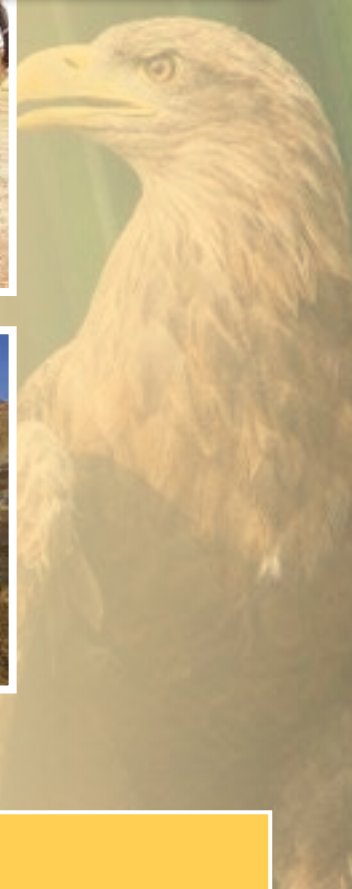

naar kamp Castor waar de QRF geleid door de mannen van A-cie klaar stonden om ze te verspreiden over de verschillende ziekenhuizen.

Ook werken we hier samen met het andere force protection peloton dat geleverd wordt door de A "Ganzen" cie die verantwoordelijk zijn voor de buitenring en de patrouilles in de omgeving van Gao. Zo nu dan gaan de Ganzen en de Eagles dus gezamenlijk op patrouille, het bataljon is dus goed vertegenwoordigd hier in Mali.

Op dit moment zitten we op de helft van onze uitzending en hebben de zaken hier prima voor elkaar. We gaan ervoor zorgen dat onze opvolgers ook een peloton van de Eagles hier in een gespreid bedje terecht gaan komen.

Groeten uit Gao, Mali

★ KPL ROY VAN DEN HOVEN

"Zeven jaar geleden kwam ik binnen bij het Bataljon Limburgse Jagers. Al vanaf jongs af aan wilde ik maar één ding, het leger in, Fysiek flink aan de bak, samen werken met anderen, de wereld verkennen en helpen. Ik koos voor de infanterie en kwam bij 42 Bataljon Limburgse Jagers terecht. In die zeven jaar heb ik meerdere grote oefeningen gedraaid in Curaçao, Schotland, Duitsland, Hongarije en één uitzending naar Afghanistan in 2010.

Wat ik het leukste vind aan mijn werk is dat je je grenzen leert verleggen, de saamhorigheid en de speciale band, die je krijgt met collega's, waarvan velen ook vriend zijn geworden. Het optreden in verstedelijk gebied is het mooist omdat je altijd in andere situaties terecht komt. Een speciaal moment in mijn dienst carrière was het moment dat ik op Bataljonsappel vanwege mijn sportprestaties de 'Kolonel Antoni Waardering' kreeg uitgereikt door de toenmalige Bataljonscommandant, de Lkol Jacops. In februari 2016 begin ik op de Koninklijke Militaire School om uiteindelijk sergeant infanterie te worden. Of mijn toekomst binnen Defensie ligt kan ik niet zeggen, want mocht ik in de toekomst vader worden dan kan dat invloed hebben op mijn keuze."

MOBILE GRENS CONTROLES

De Koninklijke Marechaussee is 17 september begonnen met extra controles bij de grens. De landmacht ondersteunt de KMar hierbij. De uitbreiding van het Mobiel Toezicht Veiligheid (MTV) is nodig om beter zicht te krijgen op de groeiende migrantenstroom naar Nederland. Ook leden van 42 BLJ zijn hier de laatste maanden voor ingezet.

Infanteristen hebben expertise in het doorzoeken van verborgen ruimtes, dus ook met geprepareerde ruimtes in vrachtwagens. Ook kunnen ze goed waarnemen. Voordat de 'landmachers' met de marechaussee aan de grens staan, krijgen zij een briefing op het Opleidings-, Trainings- en Kenniscentrum KMar in Apeldoorn. Daar leren wat een opsporingsambtenaar doet en welke bevoegdheden de militairen hebben. Hier horen zij meer over hun taken. De KMar werkt op basis van inlichtingen. Wanneer er aanwijzingen zijn dat er in een gebied mensensmokkelaars actief zijn, worden daar de controles geïntensiveerd.

Tijdens MTV-controles fungeert het systeem @MIGO-BORAS als technisch hulpmiddel. Het camerasysteem boven de weg selecteert op basis van risicoprofielen bepaalde voertuigen. Op, onder en binnenin. Elk hoekje van de vrachtwagens wordt doorzocht. De ondersteuning vindt plaats op basis van de regeling Militaire steunverlening in het openbaar belang. Een mobiele controle wordt altijd in duo's gedaan. Door een opsporingsambtenaar van de KMar te koppelen aan een landmachtmilitair kunnen meer controles tegelijk plaatsvinden. Militairen hebben echter geen bevoegdheid zoals een opsporingsambtenaar. Daarom zijn bepaalde taken voor hen gereserveerd. Ze verzorgen bijvoorbeeld de controle in en rond het voertuig. Ook onze premier Rutte kwam kijken hoe de grenscontroles worden uitgevoerd. (uit blad Landmacht)

RHINO RECOVERY

Ook dit jaar hebben onze mannen meegedaan aan Rhino Recovery een oefening opgezet door 13 herstel compagnie voor alle bergingsploegen van 13 lichte brigade. Deze oefening heeft als voornaamste doel om kennis te maken en het omgaan met de nieuwe voertuigen. Welke voorbereiding je moet treffen bij het afslepen of bergen van de nieuwe voertuigen zoals MB280, CV90, Bushmaster, Fenek, Scania en de Boxer. Qua opzet verschilt deze oefening ook dat we nu gecombineerd zijn opgetreden aangezien niet elke berging met de YBZ gedaan kan worden, mede hierdoor pak je nog meer leer momenten mee. De voertuigen die wij hebben geborgen tijdens Rhino Recovery waren niet te naderen van de kant die je normaal zou willen.

Hierdoor ontstond ook weer een leer moment. Je moet dan heel je plan van aanpak wijzigen en in samenspraak met heel je team een nieuw plan ter plaats verzinne. Mede hierdoor moet je heel erg improviseren en kom je er eigenlijk achter wat er allemaal niet mogelijk is, als je samen werkt met mensen en materiaal. Want laten we eerlijk zijn hoe hopeloos sommige bergingssituaties er ook uitzagen uiteindelijk hebben we iedere situatie kunnen oplossen. We kijken nu dus al uit naar Rhino Recovery 2016.

DE NIEUWE OPPERPANTER

Tekst | Kapitein Schots

OP 20 AUGUSTUS JL. WERD HET COMMANDO VAN DE D "ZWARTE PANTER" COMPAGNIE DOOR KAPITEIN NIEUWENHUIS AAN MIJ, KAPITEIN SCHOTS, OVERGEDRAGEN. HIERBIJ WAREN, BUITEN EEN GROOT AANTAL GENODIGDEN, DE MANNEN EN VROUWEN VAN DE D COMPAGNIE EN NIET TE VERGETEN DE OUD-STRIJDERS VAN HET 5E BATALJON 6 REGIMENT INFANTERIE (5-6 RI) DE "ZWARTE PANTER" AANWEZIG.

Doordat er Zwarte Panters van het eerste uur bij waren maakte het extra bijzonder. De D "Zwarte Panter" compagnie heeft in 2012 immers het logo, naam en gebruiken van 5-6 RI overgenomen. Hierdoor zal de strijd van 5-6 RI in Nederlands Indië, tijdens de politonele acties nooit worden vergeten.

Kapitein Nieuwenhuis heeft in de afgelopen bewogen jaren van omvorming van staf/stafverzorgings compagnie naar manoeuvre/ondersteunings compagnie de eenheid op de kaart gezet. Niet enkel met veel gewonnen wedstrijden, maar ook heeft hij bij diverse internationale oefeningen de ontwikkelde concepten getest en geëvalueerd. Een groot deel van de compagnie is ingezet bij diverse missies en dus

volop in beweging geweest. Aan mij nu de taak om te consolideren, het niveau te verhogen en de concepten verder te ontwikkelen. Want onze omgeving staat niet stil en

"We moeten gewend raken aan internationaal samenwerken."

we zullen ons moeten blijven aanpassen. Hierbij moeten wij zorgen dat we gewend raken aan internationale samenwerken, met de focus van 13 Licht Brigade op België en Frankrijk.

Afgelopen jaren hebben wij al meerdere malen getraind in een internationale omgeving (US, DEU, GB, HUN, BEL). Een aantal mensen van de Dcie zijn zelfs met een Belgische Compagnie op uitzending geweest naar EUTM Mali en hebben hier waardevolle ervaringen opgedaan voor de toekomst. Ondanks dat er nauwelijks een taal barrière is zijn de "skills en drills", SOIs, SOPs en doctrine toch net even wat >>

anders. Vooral onder bevel staan van een buitenlandse Commandant is een unieke ervaring. Door met elkaar te trainen raken wij bekend met elkaars gebruiken en dit komt de toekomstige internationale operaties alleen maar ten goede. Het is zaak om hierin te investeren en het personeel deze ervaring op te laten doen. Alleen zo kan de D "Zwarte Panter" compagnie zich staande houden in

“Succes met de panthers.”

instabiele omgevingen waar wij mogelijk, in de toekomst ingezet gaan worden. Niet alleen in het buitenland is de D "Zwarte Panter" compagnie ingezet, ook diverse Nationale Operaties werden in het afgelopen jaar ondersteund. Hieruit blijkt dat wij ook de samenwerking met andere krijgsmachtsdelen, politie, brandweer en andere civiele partners moeten onderhouden. Dit alles belooft een drukke, veelzijdige en mooie periode, waarin de ontwikkeling van personeel centraal staat.

Ik ben trots dat ik "Opper Panter" (zo noemen de oud-strijders van 5-6 RI de commandant van de "Zwarte Panthers") ben geworden en leiding mag geven aan deze fantastische compagnie met haar mooie tradities.

HARIMAU HITAM

★ SAPA EN NOMKO

Kpl1 Sapa en Sld1 Nomko het beruchte buddy duo van de sectie s2.

"Ik ben Korporaal 1 Sapa. Ik ben in januari 2005 opgekomen Bij de C-Eagle compagnie in Seedorf. Daar heb ik functies als: Boordschutter, Gill schutter AT, Schutter licht en SLA gedraaid. In deze periode ben ik tweemaal naar Afghanistan geweest, TFU-3 en TFE-12. Tegenwoordig werk ik bij de Sectie S2 van de bataljonsstaf. Daar ben ik naast chauffeur Boxer ook medewerker frontoffice Sectie S2. Momenteel ben ik op missie naar Mali (JSD-5) samen met mijn collega/vriend van de sectie 2. Daarvoor wil ik het woord geven aan Nomko."

"Bedankt Sapa. Zoals Korporaal 1 Sapa al aangaf heet ik Nomko. Ik ben in december 2007 opgekomen bij de C-Eagle compagnie in Oirschot. Daar ben ik begonnen als chauffeur pantservoertuig (YPR). Na mijn uitzending in 2010 naar Afghanistan (TFE-12) ben ik schutter lichte mitrailleur geworden en eigenlijk kort daarna ben ik gaan werken bij de sectie 2 van de bataljonsstaf. Bij de sectie 2 vervul ik de functie van chauffeur VA/ Operator Raven UAV. De neventaak is daarbij medewerker front-office. Op het moment verblijven wij in Mali zoals Korporaal 1Sapa eerder aanhaalde. Hier dragen wij zorg voor de beveiliging van het kamp en patrouilleren we in het dorp. Het is iets heel anders dan dat wij gewend waren in Afghanistan, maar ook hier vermaken wij ons wel. Voor alsnog staat gepland dat wij in januari terug komen."

Tot dan.

EEN OUDE ZWARTE PANTER VERTELT

Tekst | CC D-Cie

MET HET AANTREDEN VAN EEN NIEUWE COMPAGNIE COMMANDANT WORDEN NATUURLIJK DE TRADITIES VAN DE COMPAGNIE OVERGEDRAGEN. WIJ, DE ZWARTE PANTERS, ONTLENEN AL ONZE TRADITIES AAN HET BATAJON 5-6 RI. VAN DIT REGIMENT IS NOG EEN AANTAL OUD GEDIENDEN IN LEVEN. VOOR DE CC DUS EEN UNIEKE KANS OM MEER TE LEREN OVER ONZE TRADITIES.

We hebben het genoeg om uitgenodigd te worden bij de heer Gerard Konings (soldaat der 1e kl, Ostcie, 5de bataljon 6de regiment, "Zwarte Panters") met een aantekening vol vragen worden we hartelijk welkom geheten. De tafel waar de heer Konings aan zit ligt al vol met verschillende boekwerken over de zwarte panter compagnie. We nemen netjes plaats en komen er al snel achter dat de vragen die we genoteerd hebben totaal overbodig zijn, de heer Konings is een namelijk een gepassioneerd verteller.

De Heer Konings heeft als dienstplichtig militair gediend in voormalig Nederlands-Indië in de periode 1947-1950. Het was de bedoeling dat de heer Konings chauffeur brenguncarrier zou worden gedurende zijn uitzending maar hij werd te lang bevonden voor die functie, hij kwam

namelijk met kop en schouders boven het pantser uit. Ook bleek hij te lang te zijn voor schutter. Aangezien beide functies het dus niet werden, maar hij wel verstand had van voertuigen en motoren was de keuze al snel gemaakt om hem te werk te stellen bij het wagenpark. Wat hij aantreft is met geen pen te beschrijven. Alle voertuigen bevonden zich in een erbarmelijke staat en materiaal om de voertuigen op te knappen en inzetbaar te houden is er niet. Hij moest dus roeien met de riemen die hij had. Maar niet alleen het wagenpark is erbarmelijk als we de heer Konings mogen geloven, uniformen waren oud en versleten, medische producten waren zeer schaars en de maaltijden waren ook niet om over naar huis te schrijven. Maar ondanks al deze punten waren er ook genoeg mooie momenten die vol passie worden verteld, zoals het contact met de lokale bevolking,

de bezoeken aan de lokale markt waar naar harte lust boodschappen werd gedaan. Maar wat echt de boventoon voert gedurende het hele verhaal is de kameraadschap, die daar ter plaatse is ontstaan en er tot op de dag van vandaag nog is. Dit is volgens de heer Konings niet meer dan logisch aangezien er dag in dag uit samen lief en leed werd gedeeld, waarbij het verliezen van kameraden de grootste impact heeft gehad. Dat blijkt wel uit het feit dat er prompt namen worden opgenoemd van vrienden die de heer Konings heeft verloren. De kameraden werden begraven met een bijzondere ceremonie waarbij het vaandel van de Zwarte Panters een belangrijke rol had. Dit is het vaandel wat wij hebben mogen ontvangen tijdens de ceremonie, waarbij een groot aantal manschappen van de D-Cie het veteranen insigne hebben ontvangen uit handen van de laatst levende panters. Dit vaandel is overgenomen op voorwaarden dat wij de ceremonie, die wordt gedaan bij de uitvaart van een "zwarte panter" voortzetten. Dit is volgens heer Konings een zeer grote opluchting voor hem en zijn kameraden, dat zo'n mooie traditie zal worden voortgezet als een van de zwarte panters ons zal ontvallen.

“Wat de boventoon voert gedurende het hele verhaal is de kameraadschap.”

Nadat de heer Konings nog een aantal anekdotes heeft aangehaald over de terugverplaatsing per schip naar Nederland, richt onze kapitein het woord tot de heer Konings, hij bedankt hem voor de gastvrijheid en nodigt de heer Konings en alle andere nog levende zwarte panters uit om aanwezig te zijn bij de komende beëdiging en medaille uitreiking. Ook hier zal het vaandel aanwezig zijn. Tot groot genoegen van de heer Konings en de kapitein, omdat mooie belangrijke tradities zo voortleven.

ONZE GV-ÉR, MARTINE HULSMAN

Tekst | Martine Hulsman

‘WIE IS TOCH DIE VROUW DIE ALTIJD NET OP KOMT ALS WE EIGENLIJK DINGEN MOETEN DOEN?’ ‘WAT DOE JE NOU EIGENLIJK DE HELE DAG, HEB JE HET WEL DRUK? WIJ GAAN SCHIETEN, DOE JIJ DAAR NIET AAN MEE?’ ‘JIJ HEBT EEN TOP BAAN, JE WORDT UITGENODIGD VOOR ELKE BBQ, COMPAGNIESFEEST. WAAR HET GEZELLIG IS BEN JIJ’. ‘IK ZOU JOUW WERK NIET KUNNEN DOEN, DE HELE DAG NAAR PROBLEMEN LUISTEREN.’

Zomaar wat uitspraken over en tegen, Martine Hulsman, humanistisch geestelijk verzorger van 42 BLJ. Zij gaat nu weg, maar niet zonder een woord van afscheid. De afgelopen vier jaar heb ik met veel plezier als geestelijk verzorger gewerkt bij 42 BLJ. Veel van mijn werk gebeurt in de schaduw. Grappig is het beeld dat mensen van geestelijke verzorgers hebben. ‘Oh, jij bent de GV-er. Da’s niets voor mij, ik ben niet gelovig’. Ik ben humanist, ik geloof in de mens. Dat je als mens zelf richting moet geven aan je leven, vanuit je eigen persoonlijke ideeën en kwaliteiten, maar dit doe je samen en in respect voor de ander. Vanuit die levensbeschouwing doe ik mijn werk, het bijstaan van militairen en veteranen van allerlei levensbeschouwingen bij zingevingsvragen, problemen thuis, verwerken van uitzending, verlies enzovoort. Maar waar het om gaat is niet mijn levensbeschouwing, maar de vraag van de militair.

De inzet in Afghanistan heeft militairen een betere kijk op zorg- en hulpverlening gegeven. Op alle niveaus hoor ik dat dat mensen aan hun problemen moeten werken en weer inzetbaar worden. De tijd dat mensen stiekem het GV/BMW-gebouw in sluipen lijkt voorbij. Toch zijn er nog mensen die moeilijk de weg naar zorg- en hulpverlening vinden. Ik hoor vaak als grap: ‘goed dat je er bent: hij en hij hebben hulp nodig’. Toegeven dat je het zelf ook even nodig hebt is best lastig.

Het is voorgekomen dat iemand bij mij in de stoel plofte en begon met: ‘Nooit gedacht dat ik hier nog eens zou belanden, maar ik kan het niet meer zelf. Het voelt als falen’. Hoe dapper is dat. Juist het toegeven dat je er even zelf niet meer uitkomt is moedig. En het is juist géén opgeven. Je gaat zelf aan je problemen werken, en accepteert dat het even fijn of nodig is dat een ander je daarbij helpt. Dat geldt voor militairen en voor veteranen, of het nu gaat om zingevingsvragen, verwerken van een uitzending, problemen thuis, of de worsteling met wie je bent of waar je naartoe wil. Maar de eerste stap is vaak het moeilijkst, zeker.

“Ik ben humanist,
ik geloof in de mens.”

Mensen hierbij begeleiden, de basis is voor mij als GV-er altijd geweest om er te zijn, te luisteren zonder te oordelen. Leo Buscaglia verwoordde dat in een van mijn favoriete gedichten:

LUISTEREN

*Als ik je vraag naar mij te luisteren
en jij begint mij adviezen te geven
dan doe je niet wat ik je vraag.
Als ik je vraag naar mij te luisteren
en jij begint mij te vertellen waarom
ik iets niet zo moet voelen als ik het voel,
dan neem je mijn gevoelens niet serieus.
Als ik je vraag naar mij te luisteren
en jij denkt dat je iets moet doen om
mijn problemen op te lossen,
dan laat je mij in de steek,
hoe vreemd dat ook mag lijken
Dus, alsjeblieft, luister alleen maar naar
me en probeer me te begrijpen.
En als je wilt praten, wacht dan even en
ik beloof je dat ik op mijn beurt
naar jou zal luisteren.*

Maar als GV-er moet je soms van luisteraar spreker worden. Omdat er dingen gebeuren die niet oké zijn, haaks staan op hoe wij bij Defensie met elkaar om willen gaan. Het is de taak van de GV-er om gevraagd en ongevraagd advies te geven; als een sprekende thermometer. Anderen op fouten wijzen is niet altijd makkelijk, zeker niet in de hiërarchische militaire wereld. Ik heb dit altijd geprobeerd te doen vanuit verwondering, gericht op groei in plaats afbraak. Defensie kent een hoge groepsdruk, je moet samen je taak volbrengen, en het is niet gewenst dat elk niveau zijn mening geeft. Toch heb je als individu de plicht om te blijven nadenken. Dat schuurt soms, en dan is het goed om daar bij stil te staan en te bespreken met een relatieve buitenstaander. Die in rang gelijkgesteld is aan majoor (zoals velen van jullie me met opzet majoor noemen, omdat jullie weten dat ik daar een hekel aan heb) en dus makkelijker haar stem kan laten horen.

Luisteren en spreken, mijn tijd zit er op. Ik ga verhuizen naar Brazilië. Wie mijn opvolger wordt is nog niet bekend. Ik wens hem of haar veel succes en hoop dat hij net zo goed ontvangen wordt bij BLJ als ik. Los van de grappen en plagerijen over dat mijn timing verkeerd is, ik alleen op BBQ aanwezig zou zijn, ben ik jullie dankbaar voor de manier waarop jullie me ontvangen hebben en me de ruimte en medewerking hebben gegeven.

Het ga jullie goed, zorg goed voor jezelf en elkaar.

AANDACHT VOOR GEWONDE COLLEGA'S

Tekst | N.C.S. Vroom

ER WORDT ALTIJD VEEL AANDACHT GEGEVEN AAN DE GESNEUVELDEN EN OVERLEDEN REGIMENTSGENOTEN. HUN UITVAART KRIJGT GROTE AANDACHT EN OOK BIJ HERDENKINGEN WORDT HEN EER BEWEZEN. TERECHT, WANT ZIJ HEBBEN HET HOOGSTE OFFER GEGEVEN, HUN LEVEN. MAAR NAAST HEN ZIJN ER NA INZET, MISSIES, OEFENINGEN OOK COLLEGA'S, DIE MET EEN VERWONDING, FYSIEK EN PSYCHISCH, VERDER MOETEN.

“Zorg voor elkaar.”

Soms helen die snel en kan men verder met zijn leven in of buiten het Defensie apparaat. Maar velen blijven “verwond”, hebben daar in hun verdere bestaan last van. Zij behoeven net, als onze overledenen onze aandacht hebben. Bij herdenkingen worden ze soms speciaal uitgenodigd. Ja, maar dan is doorgaans alles gericht op hen, die ons ontvallen zijn. Daarom is het goed dat onze gewonden zich hebben verenigd in de vereniging “De Gewonde Soldaat”. Zij komen samen, sporten, nemen deel aan wedstrijden etc.

Maar ook de eigen eenheid, waar men eerder diende of nog dient kan een stap zetten om die collega's, die in hun dienstuitvoering zijn “verwond” aandacht te geven. Zowel uit goed werkgeverschap, als collegialiteit. Dat heeft Commandant 42 BLJ, overste Jansen, beoogt met zijn initiatief gewonde collega's uit te nodigen op woensdag 11 november jl. Zonder een diepgaande uitgewerkte opzet, gewoon contact hebben, ontspannen en ongedwongen genieten van de dag.

En zo geschiedde dat een groep van vijf gewonde oud-bataljonsgenoten met de Bataljonscommandant, Kapitein Adjudant/S1, bataljonsadjutant, de GVer Martine Hulsman, drie leden van de VVR-LJ, overste van der Ploeg, kapitein Villanueva en adjudant van Hoof, adjudant van der Heijden naar het Oorlogsmuseum in Overloon togen. Daar werd eerst een rondgang door de zeer uitgebreide en prachtige collectie gemaakt. Tijdens de rondgang werd natuurlijk veel onder elkaar gesproken, wat uiteraard werd vervolgd aan tafel tijdens de geanimeerde lunch. Daar benadrukte overste Jansen, dat het belangrijk is dat deze groep gewonde oud collega's meer kansen zou moeten krijgen om, mogelijk in een burgerstatus, een job binnen Defensie te verwerven. Iets wat zeker de aandacht zou moeten krijgen van de organisatie en belangenverenigingen.

Een geslaagd initiatief dat zeker zal worden herhaald en nagevolgd.

BEEDIGING ECHT-SUSTEREN

Tekst | N.C.S. Vroom - Foto's | Lj F. Poelen

ANDERMAAL WERD DOOR HET REGIMENT EN 42 BATALJON LJ EEN BEËDIGING GEHOUDEN OP LIMBURGSE GROND. DITMAAL WAS GEKOZEN VOOR DE GEMEENTE IN HET SMALSTE DEEL VAN ONS LAND, GELEGEN IN MIDDEN LIMBURG, INGEKLEMD TUSSEN BELGIË EN DUITSLAND, DE GEMEENTE ECHT-SUSTEREN.

De gemeente Echt-Susteren had alle moeite gedaan om de beëdiging, de eerste op haar grondgebied te doen slagen. Het gloednieuwe gemeentehuis van de fusiegemeente kon de vele gasten, partners, ouders, vrienden en vriendinnen, oud leden van 5-6 RI, de Zwarte Panters en de te beëdigden en gedecoreerden ruim ontvangen met een naar goed Limburgs gebruik uitgebreide broodjes lunch met vlaai. De ceremonie vond dinsdag 9 november plaats op de Nieuwe Markt, een ruim bemeten plein in front van het gemeentehuis, waar het bataljon een kleine voertuig- en materiaal show had opgesteld. De dag tevoren waren kleine teams Limburgse Jagers op bezoek geweest bij de diverse scholen in de gemeente kernen. Kortom alle ingrediënten voor de opbouw van een mooie

relatie met de burgerij van de gemeente Echt-Susteren. Burgemeester Hessels en wethouders, de raad en zijn ambtenaren komen in deze alle lof toe. Velen van hen volgden op het plein of vanuit het gemeentehuis de plechtigheid.

Echt, ook de woonplaats van de laatste in Uruzgan gesneuvelde Regimentskeraar Luc Jansen. Zijn ouders waren uiteraard voor de beëdigingsceremonie uitgenodigd. Voorafgaande de beëdiging heeft de overste Jansen met een delegatie en de vader van Luc een bloemstuk gelegd bij het graf van Luc. Ook bij aanvang van de beëdigingsceremonie werd Luc herdacht. Na enige woorden van overdenking van overste Jansen werd door hem, de moeder van Luc en burgemeester Hessels bloemen gelegd bij het monument voor de gevallen, dat bezijden het gloednieuwe gemeentehuis is gelegen. Een erewacht van zeven Limburgse Jagers in ceremonieel tenue flankerden het monument. Een ontroerend monument voor de ouders en >>

tegelijktijd een uiting van verbondenheid met onze gesneuvelde kameraad.

In de ceremonie was ook plaatsgemaakt voor het uitreiken van de uitzendmedaille aan leden van de D-Zwarte Panter-compagnie, die hun missies hadden volbracht in Mali en Midden-Oosten. Zij werden afgemarcheerd in het front van de troepen. De troepen, waren gekleed in de diverse uniformen, zowel het Woodland tenue (A en

D-Cie), het Koud weer tenue (B-Cie) als het tropentenu (C-Cie). De laatsten moeten het toch redelijk koud hebben gehad gezien de lage temperatuur van die dag. Ook een kleine delegatie van de Deltse Studenten Weerbaarheid maakte deel uit van de aangehouden eenheden. Na te zijn opgesteld werden de aanwezige oud Indië-veteranen van 5-6 RI Zwarte Panters verzocht naar de te decoreren jagers te komen om hen de medaille op te spelden. Een mooi gebaar

om de band tussen oud en jonge veteraan te versterken.

Dan was het de beurt aan de 29 te beëdigen Limburgse jagers, die opgesteld stonden op het bordes van het gemeentehuis. Na een inleidend woord van de Regimentscommandant legden allen de eed of belofte af op het vaandel, dat werd gevoerd door de Regimentsadjutant Paijens. Altijd weer een moment om bij stil te staan. Dat werd

“Symbolen van verbondenheid.”

ook voortreffelijk, helaas voor de laatste maal, verwoord door de Geestelijk verzorger van het bataljon, Raadvrouw Martine Hulsman. Zij refereerde oa aan het bezoek dat de jagers en zij een week tevoren tijdens de schietserie in Bergen-Hohne hadden gebracht aan het concentratiekamp Bergen- Belsen. In haar toespraak verbond zij de drie elementen van de eed **Trouw aan de Koning**, als de representant van de staat, **Gehoorzaamheid aan de wetten**

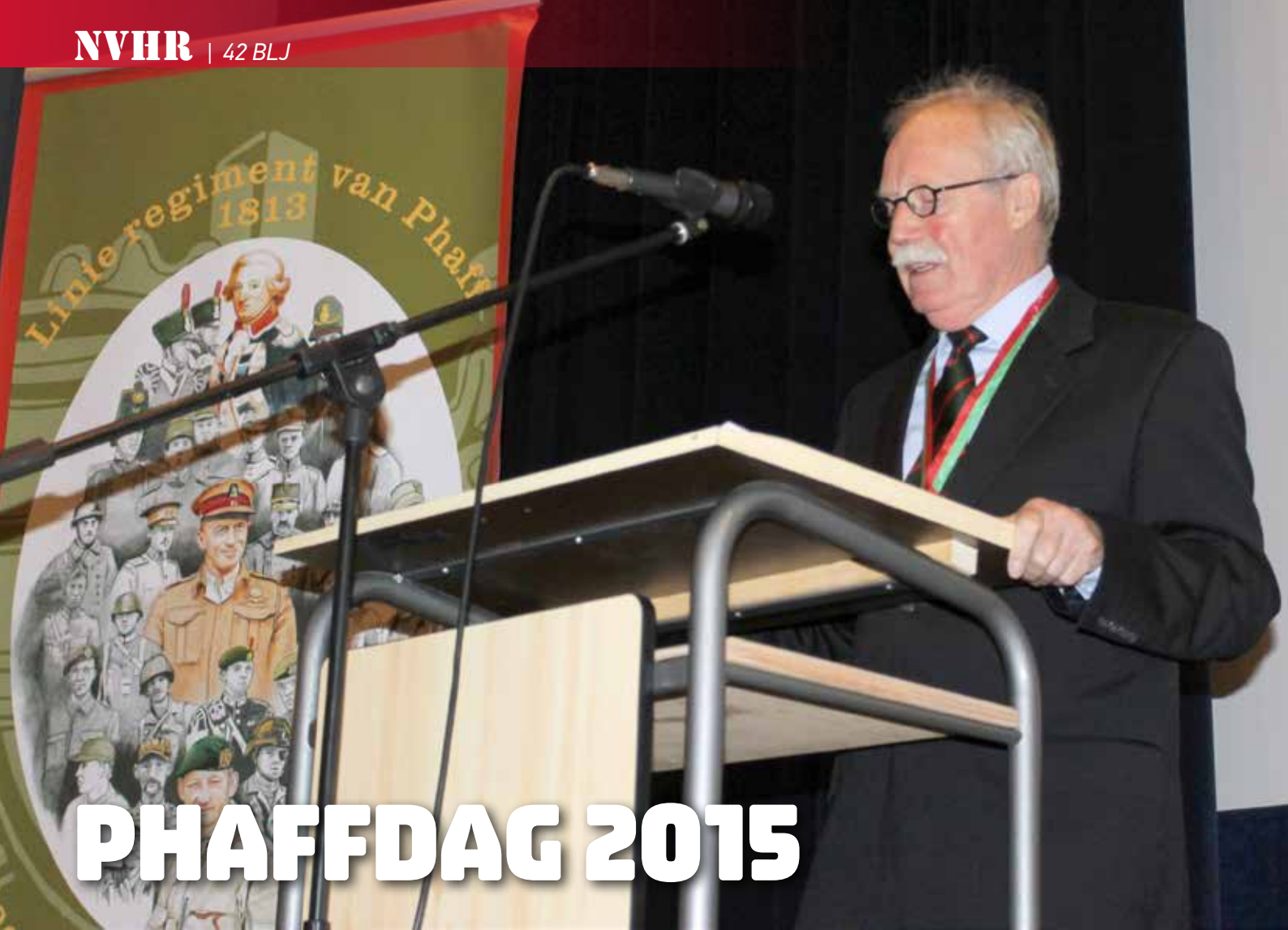
en **Onderwerping aan de krijgstucht** aan de morele wijze van inzet van elke militair op enig moment van inzet. De ceremonie werd uiteraard afgesloten met het spelen van het Wilhelmus en Regimentsmars.

Een geanimeerde receptie in de grote hal van het gemeentehuis sloot deze bijzondere dag voor Echt-Susteren en het bataljon af. De Regimentscommandant bedankte Burgemeester Hessels als vertegenwoor-

diger van de gemeente voor de inspanningen om deze dag succesvol te laten verlopen met een prent van ons Regiment als stoffelijk blijk van waardering.

PHAFFDAG 2015

Tekst | M. van Sint Fiet - Foto's | F. Poelen

ZOALS INMIDDELS EEN VAST PROGRAMMAPUNT WERD OOK DIT JAAR DE PHAFFDAG, DE JAARLIJKSE TRADITIEDAG VAN ONS REGIMENT GEHOUDEN. OP VRIJDAG 27 NOVEMBER VERZAMELDEN CA 120 OUD- EN ACTIEVE LEDEN VAN HET REGIMENT ZICH IN OIRSCHOT. ONDER HEN, ONS OUDSTE LID, EN ÉÉN VAN DE WEINIGEN, DIE NOG ECHT ONS EIGEN GRONDGEBIED HEEFT VERDEDIGD, ADJUDANT BD MEISSENBURG, HIJ VERDEDIGDE ONS LAND IN MAAS-TRICHT AAN DE BOORDEN VAN DE MAAS OP 10 MEI 1940.

MAAR OOK INDIË-VETERANEN, ALS SLD GIEL ELBERS, DE KOREAVETERAAN OVERSTE WEIJERS, DE KOUDE OORLOGSTRIJDERS ALS VAN 322 BLJ LJ JANSEN, 432 BLJ SGT REMERY, 16 BLJ LUITENANT GENDERS, FKLJ TAMBOER JOCHEMS, DEMCIE LJ SIDDRE, 42 BLJ KPL CAMERIK, VAN DE MISSIE PERIODES SINDS 1995 DE OVERSTE JONGEJAN EN ADJUDANT VAN DER HEIJDEN. KORTOM OM MET EEN "JAGERTERM" TE SPREKEN EEN TABLEAU VAN HET REGIMENT VAN 1940 TOT HEDEN VAN ALLE RANG EN LEEFTIJD, 75 JAAR REGIMENT FAMILIE WAS VERTEGENWOORDIGD.

Een dag die anders verliep dan was voorzien. Ja, we kwamen samen in het Heimbetrieb, nostalgie van de Seedorf periode, traditie is ook doorgeven. Met koffie en uiteraard vlaai troffen vele oude bekenden elkaar. Om ca 11.20 toog men naar de naastgelegen mooie bioscoopzaal van de legerplaats. Daar was het wachten op de

leden van onze Veteranenvereniging, die hun jaarvergadering elders op de kazerne hadden gehouden.

In de openingswoorden van de voorzitter van de Stichting hield hij stil bij de grote verandering van de locatie van ons monument en historische verzameling.

Weg ontmoeten vanwege de sluiting van de knusse van Horne kazerne, uit Weert. Afscheid te moeten nemen van vier zeer trouwe dienaren van de verzameling Karel van Dreumel, Piet Berden, Guus Schrijvers en Pierre Franssen. Allen ruim de 80 jaar gepasseerd, meer dan twintig jaar hun tijd en kennis onze Regimentsverzameling op poten gezet en onderhouden. Veel dank zijn we aan hen verschuldigd. Ook aan Ger Hermans die 12 jaar het conservatorschap in Weert uitoefende en het heeft overgedragen aan Jan van Ommen. De aandacht voor diverse veteranen-gremia is inmiddels verzekerd binnen de Stichting en de Vereniging, hetgeen waardering oplevert, met name voor de inzet van Cees van der Ploeg in deze. Dat geldt ook voor onze Digi-commissarissen Arie van Dijke en Chris Verstraaten. Hun inzet voor de website en Facebook pagina's is niet te beschrijven. Elke dag valt er wat te melden, uniek voor de Koninklijke Landmacht, zo'n informatie stroom. Maar toch is het van groot belang een magazine uit te geven, ook zonder advertenties. Dat moet lukken met aller steun. Helaas heeft Willem Pijpers zich

teruggetrokken, waar hij sinds 1985 aan ons mooie orgaan was verbonden. Tenslotte hield hij een moment stil bij het overlijden van onze commissaris monumenten, Overste Louis Daems, een bestuurder op elk niveau en een reserve officier hoe een reserve officier moet zijn, een verbindelaar tussen samenleving en leger.

De Regimentscommandant was de volgende spreker. Na een korte terugblik over de verrichtingen van het regiment in 2015 sprak de Regimentscommandant kort over de vier tactische activiteiten waaronder het offensief. Na een korte introductie over de misleidingsaanval werd deze ook daadwerkelijk 'in werking gezet'. Er ontstond enig tumult achter in de zaal. Een grote groep, begeleid door Limburgse Jagers in ceremonieel tenue en met aan het hoofd een burgemeester en de Luitenant-generaal de Kruif (Commandant Landstrijdkrachten en tevens Regimentsoudste) kwamen naar voren. Het bleek de burgemeester van Meerssen te zijn. Mevrouw Clermonts-Aretz nam op het podium plaats en uit haar toespraak bleek dat zij de voorzitter van de

Stichting, Luitenant-kolonel Nico Vroom, mocht decoreren. Voor zijn inzet voor het Regiment en haar inbedding in de Limburgse samenleving, naast andere vrijwilligers functies werd hij benoemd tot Ridder in de orde van Oranje Nassau.

Daarmee nam de Phaffdag voor Overste Vroom een heel andere wending. Hij miste de uitstekende voordracht van de conservator Vuurwapens van het Nationaal Militair Museum, Mathieu Willemssen. Een voordracht over het eerste met kruit geschoten vuurwapen tot het huidige geweer Colt. Hier viel op dat bezuinigingen

door de regering al iets was dat ook in de tijd van de eerste vuurwapens gebeurde. De bestaande geweren werden meerdere keren verbouwd met de nieuwste technieken van die tijd. Een interessante voordracht over het geweer waarvan het gebruik op het slagveld niet gemakkelijk was. Het laden en vuren ging met de nodige problemen en door ons klimaat kwam het vaak voor dat door vochtig kruit een wapen niet afging. Met het huidige geweer, de Colt, werd na een lunch met een rijstmaaltijd, een traditioneel overblijfsel uit de Indië-periode, geschoten op de simulatiebaan. De dag werd zoals gebruikelijk afgesloten met een nazit in ons Heimbetrieb.

Een zeer geslaagde dag met een ingebouwde misleiding resulterend in een terechte verrassing voor onze voorzitter van de Stichting Limburgse Jagers.

VAN DE VOORZITTER VVRLJ

Tekst | Lkol Huub Klein Schaarsberg

Terwijl ik dit artikel schrijf is het 1 dag geleden dat er in Parijs een lafhartige aanslag is geweest. Een aanslag die het leven heeft gekost van ruim 130 mensen, een aanslag waarbij er honderden gewonden zijn gevallen en die het leven van duizenden fundamenteel heeft veranderd. Een aanslag gepleegd vanuit een ideologie die geen ruimte laat voor anders denken, geen ruimte geeft aan gelijkwaardigheid van man en vrouw of wie of wat dan ook. Een ideologie die verwerpelijk is en lijnrecht staat tegenover datgene waar Nederland voor staat. Een Nederland dat misschien niet perfect is maar wel een land met ruimte voor anders denken en anders doen, een land waar mensen centraal staan en waar we met elkaar oplossingen zoeken voor onze uitdagingen, een land met mensen die opkomen voor menselijkheid, waar mensen durven te veranderen en waar

mensen anderen wil helpen. Het is in ieder geval een land waar het volk regeert en geen land of gebied waar een verkeerde uitleg van letters uit een oud boek centraal staan.

“Als militairen kunnen wij op elkaar bouwen en vertrouwen.”

Het is een aanval geweest op onze menselijkheid, op onze manier van leven. Waar dit eindigt weet ik niet. Ik weet wel dat de ultieme oplossing uiteindelijk in mensen ligt. Maar ik weet ook dat voordat het zover is er een rol voor de krijgsmacht is weggelegd. In welke aard en vorm zal de toekomst leren. Gebruik van geweld zal nodig zijn. Niet omdat het kan, maar omdat het

soms moet. Voor mij is deze aanslag weer een bevestiging waarom ik lid ben van de krijgsmacht, waarom ik veteraan ben. Ik geloof in mensen en ik geloof in datgene waar de krijgsmacht voor staat.

Als militairen kunnen wij op elkaar bouwen en ook op elkaar vertrouwen. Niet alleen als het goed gaat maar vooral ook als er sprake is van een grote dreiging. Moed, toewijding en veerkracht. Doorgaan waar anderen stoppen. Het groepsbelang boven je eigen belang. Alleen met elkaar kunnen we de dreiging weerstaan en haar uiteindelijk vernietigen. In het volle besef dat ook wij hier niet ongeschonden uit zullen komen.

Veteraan, soms gekwetst en getekend voor het leven. Meer mens geworden door ervaringen die we niet kunnen maar ook niet moeten vergeten. Allemaal dragen we herinneringen met ons mee. Alle verhalen

**“Samen op de bres
voor Vrede.”**

zijn bijzonder, niemand geeft zomaar huis en haard op voor langere tijd om zichzelf in soms risicovolle situaties te plaatsen. Soms levert dit schade op die niet direct zichtbaar is maar die pas na verloop van tijd zichtbaar wordt. Ook dan is het zaak elkaar te steunen maar vooral ook om steun te zoeken. Hierbij is niemand gelijk, ervaringen zijn uniek en ook de steun is voor iedereen die het nodig heeft anders. Patrick Woldinga, een veteraan uit 1996 heeft steun gezocht en gevonden bij www.woundedwarriors.nl.

Op de gelijknamige facebookgroep ben ik een mooie blog tegengekomen van een Limburgse wijkagent die tijdens een routinedienst in contact kwam met een veteraan. Een kort maar scherp en lezenswaardig verhaal. <http://limburgsewijkagent.blogspot.nl/2015/10/wounded-warriors.html?spref=fb>

De VVRLJ heeft inmiddels weer haar jaarlijkse Algemene Vergadering gehad op 27 november jongstleden. Op deze vergadering heeft het bestuur teruggekeken op 2015 waarbij de Landelijke Veteranendag een mooi hoogtepunt vormde. Deze activiteit gaan we in 2016 zeker uitbouwen. Hetzelfde is van toepassing voor de samenwerking met de Stichting RLJ en 42 BLJ. Dit komt mooi samen tijdens de Regimentsweek waarbij er ook een reünie wordt georganiseerd voor onze veteranen. De details moeten we nog uitwerken. Oftewel meer volgt. Wacht - Uit. Tijdens de vergadering is ook voorgesteld om de statuten van de VVRLJ te wijzigen waardoor er "betalende leden" zijn maar er ook de mogelijkheid komt om "niet-betalend lid" te worden. Meer info volgt via de website.

“De kracht van een groep is dat je elkaar kunt steunen.”

WOUNDED WARRIOR

Ik ben Patrick Woldinga en ben in 1996 uitgezonden naar het voormalige Joegoslavië. Zonder in details te treden over het hoe en waarom, ik ben beschadigd. Met hulp van anderen probeer ik die beschadiging te lijf te gaan. Doordat ik een groot fietsfanaat ben heeft Wounded Warriors Nederland mij gevraagd om afgelopen zomer mee te gaan op een fietstocht.

Een fietstocht van Doorn naar Sarajevo. 2300 kilometer - 21 dagen, ruim 100 kilometer per dag. Doel was om in een groep de strijd aan te gaan tegen PTSS. Een groep die bestond uit 14 Nederlanders, 2 Canadezen en 2 Duitsers. Schade kent geen grenzen. De kracht van een groep is dat je elkaar kunt steunen als het even niet meer gaat. Je hebt elkaar nodig om te praten. Alleen wordt het snel te veel. Gelukkig wordt het praten minder moeilijk als de groep bestaat uit mannen die in vergelijkbare situaties hebben gezeten. Zij snappen wat je door maakt. Deze groep heeft mij gesteund op deze tocht. De tocht ging vanaf het vlakke land door bergen en dalen, onder allerlei weersomstandigheden. Met ups en downs, zowel mentaal als lichamelijk. Spreekwoordelijk bloed, maar zeer zeker met zweet en tranen.

Al met al ben ik een ervaring rijker door terug te keren naar de omgeving waar het begon, 19 jaar geleden met de Bcie van 42 BLJ tijdens IFOR 1. Elke dag was het weer een strijd die mij dichterbij mijn doel bracht. Terug naar Novi Travnik waar destijds veel kapot was. Mijn ervaring is dat het goed is om ervaringen te delen, om elkaar in de gaten te houden en er met elkaar over te praten. Of, zoals bij Wounded Warriors, samen te fietsen om op die manier je emoties los te laten. Als ik terugkijk dan is het goed geweest om weer terug te zijn geweest naar de basis, om te zien hoe het daar nu is en hoe de mensen daar nu leven. Het heeft mij rust gegeven.

MILITAIR LIAISONOFFICIER IN ZUID-SOEDAN

Tekst en foto's | R.A. Steijn, Majoor der Limburgse Jagers

HISTORIE

NA EEN LANGE BURGEROORLOG WERD ZUID-SOEDAN OP 9 JULI 2011 ONAFHANKELIJK. DE VN VEILIGHEIDSRaad WILDE DE ZUID-SOEDANESE OVERHEID HELPEN BIJ HET BEVORDEREN VAN STABILITEIT EN ONTWIKKELING. MEN STARTE DAAROM MET DE MISSIE "DE UNITED NATIONS MISSION IN THE REPUBLIC OF SOUTH SUDAN" (UNMISS).

DE MISSIE BESTAAT UIT EEN STABILISATIEMACHT VAN DUIZENDEN INTERNATIONALE MILITAIRES, WAARONDER 30 NEDERLANDSE EN EEN POLITIEMACHT VAN ENKELE HONDERDEN AGENTEN DIE VOORAL BEZIG ZIJN MET HET CONTROLEREN VAN DE NALEVING VAN HET VREDESAKKOORD VAN JANUARI 2005. MEN HEEFT RECENT IN 2015 WEDEROM EEN AKKOORD ONDERTEKEND ECHTER SCHENDEN BEIDEN PARTIJEN DEZE NOG VAAK EN KIJKEN DAN VOORAL BESCHULDIGEND NAAR DE ANDERE KANT. DE NEDERLANDSE BIJDRAGE LOOPT VOORLOPIG TOT EIND FEBRUARI 2016.

DE UITZENDING

Toen ik de kans kreeg om naar 17 jaar weer als waarnemer naar Afrika te worden uitgezonden, heb ik deze direct met twee handen aangepakt. Deze keer heette de functie echter geen waarnemer maar Militair liason officer (MLO). Na een goede MGI voorbereiding en extra cursussen zoals: hoe om te gaan als je word gegijzeld, een aangepaste medische opleiding in Hilversum en een extra bergings – en rijopleiding waren mijn collega en ik klaar om op pad te gaan. De heenreis ging via Entebbe / Uganda voor een introductieweek van de VN, waar we de basis VN gedrageregels en vaardigen kregen aangereikt, die wij als MLO-er dienden te bezitten. In Entebbe

kon je al duidelijk merken dat het warmer aan het worden was, echter de temperatuur ging nog iets omhoog bij aankomst In Juba. Na de extra uitleg en testen mbt: rijgedrag, cultuur en de laatste informatie over de situatie ter plaatste kreeg ik te horen waar mijn plaatsing zou zijn: Kuajok.

DE LOKATIE KUAJOK

Met nog een Nederlandse collega werd ik gestationeerd in het plaatsje Kuajok in Warrap State. Deze staat is de thuisbasis van de huidige president Salva Kiir en word vooral bewoond door het Dinka stam en staat te boek als een rustige staat. De VN base die daar ligt is echt van alle gemakken voorzien zoals: drinkwater, douches

en zelfs internet en herbergt ongeveer 200 man (een Keniaanse Compagnie en veel lokaal personeel). Het was wel even wennen aan het temperatuurverschil met Nederland met stip van 17°C naar 45°. Tevens valt daar als het regent in 3 uur wat bij ons thuis in 1 jaar valt.

WERKZAAMHEDEN

Onze groep bestond uit 16 MLO-ers waarvan er vier continue geplaatst waren op Turalei een buitenpost van onze hoofdbase. Op de base kreeg elke MLO-er een neventaak van G1 t/m G6. Ik heb toen gekozen voor de G1 personeelsfunctie, omdat ik dan de meeste mogelijkheden zou hebben om op patrouille en konvooibegeleiding te gaan, wat achteraf ook een juiste keuze bleek te zijn.

“Het was wel even wennen aan het temperatuurverschil.”

Mijn dagelijkse werkzaamheden bestonden uit het maken van een personeelsrapportage en daarna snel erop uit met een patrouille of een konvooibegeleiding. De partrouilles konden soms een dag maar ook meerdere dagen duren. De insteek hiervan was altijd om maximaal ons >>

“Hitte en regen.”

gezicht te laten zien als de VN en te praten met de lokale autoriteiten over lokale problemen op het gebied van veiligheid en leefomstandigheden. Deze patrouilles werden vaak gecombineerd uitgevoerd met andere organisaties zoals: UN Politie, Human Rights, een tolk en een vertegenwoordiger van het Soedanese Volksbevrijdingsleger (SPLA). Gedurende deze dagen sliep je dan vaak buiten of zochten we onderdak bij hulp organisaties en werd bekeken hoe het stond met de lokale watervoorzieningen, scholen, vrouwenrechten en of alle gemaakte beloftes van de vorige keer ook waren nagekomen. Het leuke van de patrouilles was de omgang met de lokale bevolking die altijd vrolijk en dankbaar waren met de kleinste dingen. Tevens merkte je dat vooral hun gevoel om gehoord te willen worden en de aandacht, die zij van ons kregen zeer door de lokale bevolking werd gewaardeerd.

“Het leuke van de patrouilles was de omgang met de lokale bevolking.”

Een andere taak van de MLO-er is het begeleiden van konvoien. De grote van deze konvoien waren meestal tussen de 18 tot 40 voertuigen en werden dan begeleid door twee MLO-ers en een gewapend escorte van de Kenianen. De konvoien pikten we dan op aan de grens van ons gebiedsverantwoordelijkheid met WAU en sluisten die via checkpoints naar de Noordlijke

gebiedsgrens met Bentiu. Onze rol hierbij was vooral om te zorgen dat de voertuigen compleet aankwamen op de eindbestemming en de chauffeurs niet letterlijk werden uitgekleed door de autoriteiten op de checkpoints. Het spel van hen was altijd om soms zelfs extra inspecties te verzinnen en dan de chauffeurs hiervoor extra te laten betalen als het niet klopte. Kortom de lessen onderhandeling en geduld zijn zeker uitvoerig getest.

TERUGKIJKEND

Ik heb een hele mooie uitzending gehad en volop genoten van alle werkzaamheden en de dingen die ik heb kunnen en mogen zien. Echter ben ik me er ook bewust van dat Zuid Soedan nog een hele lange weg te gaan heeft op het gebied van ontwikkeling

en het uitbannen van corruptie. De bevolking algemeen en vooral de vrouwen werken erg hard en delen zeker nog niet mee in de weelde, echter zijn ze wel altijd vrolijk en is de wil tot verandering aanwezig. Kortom een land met mogelijkheden en de tijd zal het leren of dit er ook uit zal komen.

VAANDEL, VLAGGEN, FANIONS EN RICHTVLAGGEN

Tekst | N.C.S. Vroom

IN DE SERIE HERKENNING DOOR VAANDELS, EMBLEMEN, LOGO'S DIT MAAL EEN BLIK OP NIET OFFICIËLE UITINGEN IN TEXTIEL, DIE DE EIGENHEID VAN DE EENHEID AANGEVEN.

UITZENDVLAG

In het vorige magazine werd een korte verhandeling gehouden over het vaandel en haar vaandelwacht. Maar er zijn meer zogeheten "dundoeken", die als herkenningpunt en traditie-uiting worden gebruikt. Immers sinds de missies naar het vm Joegoslavië zijn uitzendvlaggen ingevoerd. De basis werd gelegd door ons Regiment. Na de UNPROFOR 4 en IFOR 1 missie, beide geleid door 42 BLJ moest hier blijvende aandacht aan gegeven worden. Daartoe werd door de Stichting RLJ in navolging van Amerikaanse voorbeeld twee "streamers", een lichtblauw lint in UN kleur en logo met daarop UNPROFOR 4 1995 en een donker blauw lint in NATO kleur met logo met daarop IFOR Noord-West Bosnië 1996 aangeboden. Destijds gehecht aan een prachtig geborduurd bataljonsfanion, dat eerder door de oud BC, Luitenant-kolonel Jeurissen, was aangeboden. Dit zgn streamer systeem werd na verzoek van andere regimenten overgenomen door Defensie, dat daartoe een uitzendvlag instelde. Inmiddels hangen al vele streamers aan de uitzendvlag van het bataljon, die refereren aan de missies op de Balkan, Irak en Afghanistan, maar ook

Uitzendvlag met streamers

het langdurig verblijf in Seedorf. De Duitse regering heeft bij het vertrek uit Seedorf aan het bataljon een zgn Fahnenband uitgereikt.

FANIONS

Naast het bataljonsfanion van Lkol Jeurissen bezit 42 BLJ althans de D-cie, de Zwarte Panter, over een fanion. Dat fanion werd gevoerd door de reunievereniging van het

Fanion D-Cie

Bataljonsfanion met UNPROFOR en IFOR streamer

Zwarte Panterbataljon, 5-6 RI. Doordat vele leden van deze vereniging van Indie veteranen zijn overleden werd dit fanion aan de D-Cie overgedragen nadat deze compagnie de zwarte panter als compagnies logo had ingesteld. En niet te vergeten ons aller Reunie Orkest Limburgse Jagers, ROLJ, heeft haar eigen vaandel. Dit is door de oudmuzikant Jo Jochems, de zoon van de componist en tekstschrijver van ons Regimentslied, ontworpen en heeft dat laten maken.

Vaandel ROLJ

Richtvlag vm StStCie 13 Pabrig

RICHTVLAGGEN

En de compagnieën hebben hun richtvlaggen. Zoals het woord zegt vlaggen van een klein formaat bedoeld om richting te houden bij het opstellen van de eenheid.

“Heden ten dage worden richtvlaggen nog steeds gebruikt bij ceremonieën.”

Natuurlijk waren die richtvlaggen in de 19e eeuw van groot belang vanwege de gevechtsexercities met de eenheid, die als een linie of blok op het slagveld moest manoeuvreren, of te wel bewegen. Heden ten

VLAGGEN

Ook voeren het Regiment, Bataljon en compagnieën een vlag. Eerst alleen het Regiment, die haar vlag op het depot in de Frederik Hendrik kazerne Venlo naast die van het Regiment Stoottroepen hing. Immers voor beide regimenten kregen

Vlag gemeente Weert

Nieuwe vlag D-Cie

Op missie

de soldaten hun eerste opleiding eer men naar de parate eenheden ging. De vlag was in dezelfde kleurenbanen als de provincievlag van Limburg met dien verstande dat de rode leeuw van Limburg was vervangen door het Embleem van het Regiment. Het bataljon mocht van de gemeente Weert een bataljonsvlag ontvangen met daarop het wapenschild van de gemeente Weert. Nu waar het door de druktechniek makkelijk is geworden hebben ook de compagnieën een eigen vlag die mee gaat op missies.

dage worden de richtvlaggen nog steeds gebruikt bij ceremonieën als beëdigingen, commando-overdrachten, medaille-uitreikingen etc. Het zijn ook herkenningstekens bij eenheden, die afstandmarsen lopen zoals de vierdaagse van Nijmegen of in het verleden de avondvierdaagse in Zeven (D). Tot voor een twee jaar geleden hadden de compagnieën hun eigen ontworpen en gemaakte richtvlaggen. Of te wel de compagnie vroeg of de echtgenote van een kaderlid een vlag kon fabriceren met >>

“Herkenbaarheid van de eenheid.”

Richtvlag C-Cie

Richtvlag A-Cie

Detachment B-Cie olv Elnt Willem Leunissen

Standaard richtvlag D-Cie

logo. Dan wel werd er gezocht naar een bedrijf, die dat kon maken. Sommigen zijn verdwenen zoals de richtvlag van de Demonstratiecompagnie, die helaas in vlammen is opgegaan. Anderen worden bewaard op het compagniesbureau, want ondertussen heeft in deze materie ook de eenvormigheid toegeslagen. Defensie heeft voor alle compagnieën een richtvlag laten maken. Met de huidige digitale druktechnieken is dit natuurlijk goed te verwezenlijken. Echter het haalt wel de eigenheid uit dit toch zeer oude attribuut van richting en herkenning.

ONZE INDIE-VETERANEN

JA, ZE ZIJN NOG ONDER ONS, ONZE COLLEGA'S REGIMENTSGENOTEN VAN DE STAMREGIMENTEN, 2E, 6E EN 11E REGIMENT INFANTERIE, DE "LAATSTEN DER MOHIKANEN" ZOALS MEN DAT ZEGT. DE STERKEN, MET LEEFTIJDEN VAN EIND TACHTIG TOT BEGIN NEGENTIG. EN GRAAG ZOUDEN ZE ELKAAR ELKE DAG ZIEN EN PRATEN OVER DE GORDEL VAN SMARAGD. DAAR WAAR ZE HUN JONGE LEVEN HEBBEN GELEefd. WAAR ZE VAN JONGEN MAN WERDEN, VER VAN HUIS, ALLEEN ZO NU EN DAN EEN BRIEF, SOMS MET EEN FOTO VAN THUIS.

ZE HEBBEN ELLENDE ERVAREN, MATEN VERLOREN, MAAR OOK MOOIE DAGEN MEEGEMAAKT, ERVARINGEN OP GEDAAN, JE MOETEN HANDHAVEN IN EEN GROEP. MET MENSEN MOETEN LEVEN DIE JE EERST NIET KENDE, MAAR DE GROOTSTE VRIEND WERDEN VOOR HET LEVEN. DIE TIJD LIGT NU MEER DAN 65 JAAR ACHTER HEN.

EEN VOL LEVEN GELEefd, GETROUWD, AAN HET WERK GEGAAN, KINDEREN, KLEIN KINDERDEN EN ACHTERKLEINKINDEREN GEKREGEN, VROUW OVERLEDEN, EN TOCH BLIJFT INDIË IN HET HOOFD. WORDT SOMS TE VAAK OP NEGATIEVE WIJZE OPGERAKELD, MET DE VINGER GEWEZEN, ALS HET COLLECTIEF VAN INDIË-GANGERS OORLOGSMISDADIGERS ZOU ZIJN. WE WETEN BETER. MAAR GOED OM ELKAAR WAAR MOGELIJK TOCH TE TREFFEN. EN DAT GEBEURT DOOR O.A. DE REÛNIE- EN NAZORGCOMMISSIE 2-6 RI EN T-BRIGADE VAN MIRIAM PRAGT-LANKHUIZEN OF DOOR DE COMMISSARIS VETERANEN SRLJ, CEES VAN DER PLOEG DE REUNIES VAN 425 BI EN 5-11 RI.

Een verslag:

2-6 RI, T-BRIGADE REÛNIE smi Donck, Batst 42 BLJ

Ik was zeer benieuwd hoe het zou zijn met die mannen, die allemaal op respectabele leeftijd zijn. Kan je met die mensen praten of kom je er niet tussen omdat ze met elkaar aan het babbelen zijn. Nou daar was ik zo achter. Om 11:00 uur kwam ik bij de ingang van het KEK gebouw op de Lunettenkazerne daar was het al één en al gezelligheid en werd ik welkom geheten door de drijvende kracht achter deze reünie, Marianne Pragt. De grote zaal zat al goed vol en het duurde niet lang voor de eerste Indië Veteraan eens even kwam vragen wie ik was en wat er allemaal op mijn DT zat. Nadat ik dat verteld had vertelde hij mij over zijn medaille, niet de medaille die hij had gekregen na zijn tijd in Indonesië, maar over zijn medaille met de 1 er op. Hij was dhr. Peelen en was met zijn 95 jaar de oudste van het stel.

“Het duurde niet lang voor de eerste Indië veteraan kwam vragen wie ik was.”

Toen werd het tijd voor het officiële gedeelte een welkomstwoord door de organi- >>

satie, de BC van 42 BLJ, de Directeur van het VI en door de BA van 13 LMBL AASLT, die hun mascotte had meegenomen. Kees de bok compleet met rode baret kwam met zijn begeleiders de reünie bezoeken. Na de toespraken even pauze om daarna door te gaan met het herdenken van de gevallen. Per eenheid werd er verteld hoeveel man er gesneuveld waren, wat van die momenten zijn dat je weer met de neus op de feiten wordt gedrukt. The Last Post en aansluitend 1 minuut stilte. Altijd een moeilijk moment voor mij, brengt toch elke keer weer droevige herinneringen naar boven.

AFSCHIED VAN 5-11 RI

Jo Hermans op 3 september 2015
in de legerplaats Oirschot.

Kijk rond en zie dat we oud zijn en nog maar met weinigen. Sinds de vorige reünie zijn Jeu Gijzen, Jo Kluitmans, Theo Spierings en Jan Otten overleden. We gedenken ze met ere en vooral met verdriet omdat we ze moeten missen.

Samen gingen we die grote grijze boot op. Bestemming onbekend. Niemand wist voor hoelang. En dat voor 75 cent per dag. Samen kregen we een trots gevoel toen we na die 28 dagen het roodwitblauw zagen boven het eerste Indische eilandje. We weten het nog: die ontschepping op volle zee voor de kust van Sumatra. Wij, Limburgse en Brabantse landrotten. Sommigen hadden een maand geleden nog nooit de zee gezien. En dan Sumatra. De Bataks, het oerwoud, de apen, de beschietingen maar vooral het wonderschone, het onmetelijke, het grote Tobameer. We herinneren ons de heimwee die we samen deelden, ons verlangen naar de brieven van thuis. Zo is er aan veel meer terug te denken. Aan de bewaking van het trio Soekarno, Sjahir en Hadji Agus Salim, die bij ons gevangen zaten. Keurig nette mensen die gewoon met ons praatten. Aan die donkere dag, dat drie van ons sneuvelden en drie als krijsgesneuvelden waren weggevoerd.

“Kijk rond en zie dat we oud zijn en nog maar met weinigen.”

De dichte mist voor Hoek van Holland toen we eindelijk naar huis voeren. En de vlaggen in de straat. En er is nog veel meer dat we ons herinneren. Vandaag zijn wij hier, wij, het restje van een heel bataljon. Dankbaar dat we tot dat restje behoren. Dankbaar ook dat Overste Cees van der Ploeg ervoor heeft gezorgd dat we elkaar nog jaren konden treffen. “Cees” van harte bedankt. Beste mensen, sobats, vrienden, Het ga je goed.. de groet, die we van de Bataks leerden: HORAS !

“De mannen van 425 BI willen elkaar volgend jaar weer graag terug zien.”

425 BI HOUDT 47STE REÛNIE

Lkol Cees van de Ploeg

2 oktober jl kwamen 50 veteranen van 425 BI, “de Trekvogels”, in Oirschot bij elkaar. Het was de eerste keer dat niet zijzelf, maar de Stichting Regiment Limburgse Jagers deze bijeenkomst organiseerde. Dat was ook de belofte: “Als zij zelf een en ander niet meer konden organiseren zou de Stichting dat voor hen doen”.

Na het welkomst woord werden de oude organisatoren nog even in het zonnetje gezet voor hun inspanningen van de afgelopen jaren. Na de uitwisseling van de laatste nieuwtjes werd er een aangepaste dodenherdenking gehouden. Bij het gemis van het monument vond dat waardig plaats in het KEK-gebouw. De aanwezigheid van de Regimentscommandant werd daarbij bijzonder op prijs gesteld. Gelijktijdig met de herdenking zijn bij de graven op de erevelden Tjandi te Semarang en Pandu te Bandung op 13 graven bloemenhuldes gebracht voor de gevallen kameraden.

Tijdens de Indische Lunch showden mannen en vrouwen van 42 BLJ de huidige handvuurwapens; een zeer gewaardeerde actie die het bloed van vele veteranen sneller deed kloppen. De mannen van 425 BI willen elkaar volgend jaar weer graag terug zien en dan hopelijk ook weer bij “hun” monument.

TOEN - EEN GRONINGSE LIMBURGSE JAGER VERTELT

Tekst | Harry Boonstra

VROEGER HAD EEN BATALJON EEN REEKS MOTORORDONNANSEN. ELKE COMPAGNIE TWEE EN IN HET BATALJON NOG EENS VIER TOT ZES. VRIJE JONGENS, DIE OM EEN KLUSJE WERDEN GESTUURD OF ALS DE CC ERGENS SNEL NAARTOE MOEST KLOM HIJ ACHTEROP. TEGENWOORDIG ZIJN ALLEEN IN DE LUCHTMOBILE EENHEDEN NOG MOOTORORDONNANSEN INGEDEELD. EEN TERUGBLIK MEER DAN 50 JAAR GELEDEN, HET RELAAS VAN DE "GRONINGSE" LIMBURGSE JAGER HARRY BOONSTRA, MOTORORDONNANS VAN DE STAF CIE 42 BLJ.

Ik behoorde tot lichter 1962-6, in Maas-tricht de filler opleiding gehad. Een week-je gebivakkeerd op de Brunssumerheide met toch in de winter met min 4 graden in een een dubbel half-tentje met twee personen, na 3 nachten moesten we opbreken want er bleven een paar stijf verkleumd liggen, je kon je schoenen natuurlijk niet uit doen, want dan kreeg je ze niet weer aan. Groningen Maas-tricht was wel 4 uur treinen. En ik kwam maandagsmiddags altijd te laat aan, maar omdat ik zo ver weg woonde kreeg ik meer tijd en mocht met lang weekend ook eerder weg. Kort verlof ging ik niet, want van zaterdagmorgen tot zondag-avond was te kort en kostte 6 gulden aan de trein en verdiende 1 gulden per dag.

Na de opleiding ging ik als hulp-chauffeur, boordschutter en radio-bediener naar Ermelo en daar kreeg ik een motor-ordonnans opleiding voor begeleiding van de AMX tanks. Ik werd ordonnans van de CC. Na enige tijd In september 1963 verhuisden wij naar Duitsland om de Russen tegen te houden bij de Elbe, het is ons ook gelukt want ze zijn niet gekomen!! We hebben toen met zes motorordonnans het bataljon van Ermelo via vliegveld Twente en de grens naar Seedorf begeleid. Het waren ongeveer 100 jeeps en vrachtauto's.

VERHALEN IN EN NABIJ SEEDORF:

VARKENS KRAMMEN

Ik zat in de staf-cie, dat betekent de hulp van de commandant en de kapitein heette Frinking. Hij heeft later in de 2e kamer gezeten voor het CDA. Koffie zetten, eitje bakken, alles viel eronder. Op een middag moest ik in het dorp eieren halen op de motor. Bij een boerderijtje kijken en ja hoor ze waren in de schuur bezig met varkens vangen welke krammen op de neus kregen tegen wroeten. Een pa, moeder en

“Met muziek en bier
is het goed hier.”

een dochter lukte dat niet zo goed. Ik was grootgebracht met varkens, dus ik heb die middag een stuk of 10 varkens gevangen en gekramd met dat gezin. Na afloop snaps en stroedels in de keuken en napraten dat het gelukt was keerde ik vlak voor het appel van 5 uur terug op de kazerne met 10 eieren. Niemand merkte het.

WEEK VRIJ

In Seedorf gelegerd betekende 5 week dienst en 1 week vrij. Het gebeurde dat ik verlof kreeg voor die vrijdag dat ik terug moest. Dit ging van huis met de bus naar Groningen, dan met de trein naar Hengelo en daarna weer overstappen op de militaire stoomtrein naar Seedorf. Hij kwam ook wel eens de heuvels niet op dan ging hij een kilometer terug om weer gang te maken tot het wel gelukte.

ORDONNANS

Als ordonnans had ik een mooie oude Matchless motor van 1949 zonder achtervering. En ik had een leren jas die ruim genoeg was voor verstoppes en ruilen van suiker voor kleding, boodschappen halen.

RIJBEWIJS KWIJT

Tijdens de oefening nabij Bremervorde op een hei en bosgebied ben ik op de hei in het donker over de kop gevlogen met de motor,

moest een tank zoeken. Dit gebeurde wel vaker want het zat vol schuttersputten en gaten. 's avonds

miste ik mijn papieren (uit de zak gevallen) en meldde dit aan de kapitein. Deze zei dat ik maar moest zoeken tot ik een ons woog en ben dus op stap gegaan. Maar waar zoek je op zo 'n veld en hoe groot. Een dag later hebben ze mij weer opgezocht in het bos en omdat wij weer terug naar de kazerne gingen. De sergeant majoor Schaap hield mij weken later tijdens een kantineparty aan en vertelde mij: de Amerikanen hebben ze gevonden.

OEFENING HOHNE

Zesweek in een tentje en oefenen in de natte herfst op de heide. Bij het afladen van de AMX-tanks op een rangeerterrein stond de vervoersofficier Kapitein Flikweert te dicht bij de tank die door de modder glad was en er af donderde. Hij werd op slag doodgedrukt in de andere tank, welke op een rij geparkeerd stond. Het zag er niet goed uit met z'n hoofd in de tracks. Ene Wiersma uit Dokkum reed later de tanks weer uit elkaar en heeft het opgeruimd, waar hij voor werd beloond.

Plm. april 1964 werden wij bij herindeling weer overgeplaatst naar Oirschot per lichte, waar ik weer de oude vrienden van Maastricht terugzag en onze gehele compagnie tegelijk afzwaai-de bij de 16 Painfbat B-compagnie. Eigenlijk wel jammer, mis-schien komt het nog eens na 50 jaar.

HOBBY IN RELATIE TOT DEFENSIE

Tekst | Johan Bergsma

A 37 JAAR OFFICIER BIJ DE KONINKLIJKE LANDMACHT WAS HET PER 1 JULI 2015 GEDAAN MET HET CAMOUFLAGEPAK EN KON IK FULL TIME VOOR MIJN BEDRIJF BERGSMA-PHOTOGRAPHY WERKEN. EEN GEWELDIGE TIJD GEHAD GELARDEERD MET HEEL VEEL OEFENINGEN EN DRIE MISSIES NAAR HET VOORMALIGE JOEGOSLAVIË. HELAAS GEEN MISSIES GEHAD NAAR IRAQ OF AFGHANISTAN. JAMMER? JA, JAMMER WANT ALS BEROEPSMILITAIR IS EEN UITZENDING HET DOEL VAN HET VELE TRAINEN. DE WERELD EEN STUKJE BETER MAKEN. TERRORISME STOPT NIET BIJ DE GRENZEN EN JE MOET HET KWAAD AANPAKKEN BIJ DE BRON EN NIET ALLEEN MAAR REACTIEF OPTREDEN.

Als militair loop je risico's. Risico's die je kunt verkleinen door je goed als eenheid en individu voor te bereiden. Train hard and fight easy. Maar helaas gaat het toch nog regelmatig fout. Daarbij raken collega's gewond of moeten zelfs het grootste offer brengen: hun leven. Anderen zijn "onzichtbaar" beschadigd en uit dat zich pas jaren later. De zogenaamde PTSSers. Maar één ding is duidelijk, iedereen komt anders terug, maar niet iedereen kan daar goed mee omgaan. En daar kunnen zij niets aan doen.

Voor al deze gewonde militairen is een stuk begrip, waardering en respect van het aller-grootste belang. Met het thuisfront komt het meestal wel goed, maar ook dat is geen vanzelfsprekendheid. Je vriend, vriendin of partner afzetten op vliegveld Eindhoven. Zwaaien, knuffelen met hen en misschien wel je kindje. En dan na een poosje terugkomen in een kist of rolstoel. Stel je dat toch eens voor wat dat betekent voor de emoties en verdriet binnen het gezin. De buurt vindt er ook nog even wat van: "je hebt er toch zelf voor gekozen". Daar kan ik dus echt heel erg boos om worden. Niet begrijpend dat deze jongelui zich hebben ingezet voor de veiligheid van de buurman. Ik ben dan ook heel benieuwd aan wie deze buurman hulp gaat vragen als hij wordt gegijzeld. Denkt hij dan ook nog zo of zijn deze jongelui dan wél goed genoeg om hem te redden? Onze gewonde militairen verdienen RESPECT. Respect van onze maatschappij, die middels ons democratische politieke systeem onze jongens en meisjes op missie stuurt.

Maar dit fenomeen is niet alleen maar van de huidige generatie. Wat te denken van oud strijders van Nederlands Indië, Korea, Nieuw-Guinea en Libanon. Ook zij verdienen dit RESPECT. Al deze verhalen kunnen nu nog verteld worden. In het team RESPECT! zit ook de bekende schrijfster Giselle Ecury. Zij zal alle 50 deelnemers

aan dit boek interviewen en maken tot een respectvol, emotioneel en persoonlijk verhaal. Dit samen met mijn foto's moet een ode aan allen zijn die voor onze vrijheid hebben gestreden en daarvoor een groots offer hebben gebracht.

Ik ben gestart met een kennismakingsbezoek aan vier 90 jarige veteranen. Mannen met een verhaal, emotie, verdriet maar trots op wat ze hebben gedaan. En één van hen is de heer van de Wetering uit Eindhoven. Tijdens het gesprek hoorde ik dat hij had gediend bij 2-6-RI, een van de Indië-bataljons, die onder de hoede van mijn Regiment vallen. Ons gesprek hebben we afgesloten met de heer van de Wetering in vol ornaat.

Met het boek RESPECT! wil ik daar aan bijdragen. Ik ben goed "uit de strijd" gekomen en ga verder met mijn passie en sinds vier jaar mijn bedrijf, de fotografie. Andere collega's moeten verder met hun strijd om zichzelf weer te overwinnen. Maar ze voeren met verve dit gevecht en daar heb ik verdomd veel RESPECT voor. Van mij krijgen ze een platform om dit respect breed in onze samenleving als een vanzelfsprekendheid te mogen ontvangen. Daarom heb ik dit project opgezet. Vallen en opstaan. Ik reken op veel steun. Het boek is binnenkort te bestellen in de voorverkoop. U ontvangt dan € 5, korting (€ 37,95 i.p.v. € 42,95. Met het boek steunt u financieel

ook de verenigingen "de gewonde soldaat", Wounded Warriors Nederland" en de BNM. Want een deel van de opbrengst schenken ik aan hen.

Volg ons op <https://johanbergsma.wordpress.com/about/> of op Facebook www.facebook.com/Respect-1383185168671265/

WATERLOO 1815-2015

Tekst | Sjak Draak, 7e Bataljon Infanterie van Linie - Foto's | Sanders en Valischka

OP 18 JUNI 2015 WERD IN VELE LANDEN HERDACHT DAT 200 JAAR GELEDEN NAPOLEON DEFINITIEF VERSLAGEN WERD BIJ HET PLAATSJE WATERLOO, ZO'N 15 KILOMETER ONDER BRUSSEL. HIERMEE KWAM EEN EINDE AAN EEN PERIODE VAN ONGEVEER 20 JAAR OORLOG IN EUROPA. OP HET SLAGVELD BIJ WATERLOO WERDEN DIVERSE CEREMONIEËN GEHOUDEN IN AANWEZIGHEID VAN DIVERSE STAATSHOOFDEN.

ECHTER DE MEEST IN HET OOG SPRINGENDE ACTIVITEIT WAS WEL DE "RE-CONSTITUTIE" VAN DE SLAG, DIE OP TWEE OPEENVOLGENDE DAGEN WERD GEHOUDEN MET MEER DAN 5.000 DEELNEMERS OP HET SLAGVELD. VOOR DE OGEN VAN TWEE MAAL 65.000 TOESCHOUWERS WERD DE SLAG NAGESPEELD. EEN WAAR SPEKTAKELSTUK, MET BIJNA 100 KANONNEN EN 500 PAARDEN.

De Nederlandse bijdrage bestond uit twee halve batterijen artillerie, een sectie huzaren en een sectie lichte dragonders en een klein bataljon infanterie bestaande uit vier pelotons. Omdat in het re-enactment slechts zelden een volledig bataljon infanterie neergezet kan worden om dat de aantallen ontbreken wordt er naar gestreefd om op grote evenementen samengestelde bataljons te formeren uit veelvouden van twee pelotons. Het geheel stond onder de functionele leiding van een kleine staf,

“Voor alle deelnemers was het een bijzondere ervaring.”

met daarnaast nog een eenheid die de staf van de Prins van Oranje uitbeeldde. In de aanloop naar de herdenking werd in het voorafgaande jaar meerdere malen in dit

© Valischka

verband geoeffend, onder andere op Fort Loevestein. Het eerste peloton bestond volledig uit leden van het 7e Bataljon Infanterie van Linie (traditie-eenheid van het Regiment Limburgse Jagers) en het tweede peloton bestond uit miliciens van het 5e Bataljon Nationale Militie en het 2e Bataljon Infanterie van Linie (stameenheid van het RLJ), aangevuld met een vaandelwacht van het 7e Bataljon. Samen met de overige twee pelotons (waaronder een Spaans/Portugees in Nederlandse uniformen), in

totaal 150 man, voorzien van al het kader benodigd om manoeuvres op bataljonsniveau uit te kunnen voeren. Voor velen was het een bijzondere ervaring om op deze schaal te kunnen werken.

Alle geallieerde eenheden bivakkeerden om de historische hoeve Hougoumont in een groot tentenkamp, dat ook min of meer volgens de contemporaine voorschriften was opgebouwd. Een behoorlijke logistieke operatie, om ongeveer 3.500 mensen gedurende een week te huisvesten! Naast het kampement waren exercitierreinen vrijgehouden, waar de grote samengestelde eenheden konden exerceren.

Het slagveld was op schaal neergezet op een deel van het oorspronkelijke slagveld. Voor de Nederlandse deelnemers was het een grote eer om op exact dezelfde locatie te mogen staan als de brigade Bijlandt in 1815. In het scenario had het Nederlandse bataljon ook de rol van deze brigade toebedeeld gekregen.

De slag begon met een wederzijdse artilleriebarrage die het hele veld in nevel hulde, met in het midden lichte infanterie en cavalerie die elkaars sterkte testten. De aanval van het Franse korps d'Erlon op de geallieerde lijn leverde een mooi schouwspel op, meerdere bataljons achter elkaar die eerst de geallieerde tirail-

leurlijn verdreven, om daarna vlak de hoofdlijn halt te houden. Na meerdere salvo's uit honderden geallieerde musketten tegelijk begonnen de Fransen aan hun terugtocht, achtervolgt door geallieerde infanterie en cavalerie.

De slag concentreerde zich vervolgens om de hoeves La Haye Sainte en Hougoumont. Het evenwicht werd vervolgens in een geallieerd voordeel omgezet met de komst van de Pruisen op het oostelijk deel van het veld. Met het invallen van de schemering werden de Fransen definitief verslagen door de gecombineerde Britse, Duitse en Nederlandse troepen.

Voor alle deelnemers was het een bijzondere ervaring, die bovendien het einde markeerde van een reeks evenementen die 200 jaar Napoleontische geschiedenis markeerde.

“Manoeuvre in Linie.”

PLAQUETTE EN DVD 100 JAAR LANDSTORMKORPS LIMBURGSCHES JAGERS

Tekst | N.C.S. Vroom

DIT JAAR IS HET 100 JAAR GELEDEN DAT ONS LEGER WERD VERSTERKT MET EEN VRIJWILLIGERS VERBAND, DE VRIJWILLIGE LANDSTORM. DE REGERING ACHTTE HET NOODZAKELIJK OM HET GEMOBILISEERDE LEGER AAN TE VULLEN MET DE VRIJWILLIGE LANDSTORM GEZIEN DE DREIGINGEN EN ONRUST DIE DE ONS OMRINGENDE GROTE OORLOG BRACHT. VELE VLUCHTELINGEN, GEDESERTEERDE MILITAIREN VAN DE DIVERSE OORLOGSVOERENDE NATIES EN TEKORTEN AAN VOEDSEL EN BRANDSTOF NOOPTEN TOT MEER BINNENLANDSE INZET, TERWIJL DE GEMOBILISEERDE EENHEDEN DE GRENZEN EN STRANDEN BEWAAKTEN.

Uitreiking boekje met dvd aan Regimentscommandant en burgemeester Eurlings.

Gezelschap bij onthulling.

In Limburg werd dit nog beter gevoeld. Het was de dans ontsprongen doordat de Duitsers om Zuid Limburg heen België in trokken, maar het kanongebulder in Luik was duidelijk te horen geweest. En veel vluchtelingen waren Limburg binnengetrokken. De vrijwilligers stroomden in groten getale (1500) toe en uit de vele opgerichte afdelingen werd het Landstormkorps Limburgsche Jagers gevormd. Dat Korps mocht als teken van verbondenheid een door de Valkenburgse bevolking geschonken Koninklijk Erkend vaandel ontvangen. Dat geschiedde op 5 september 1915 op de weidegronden van Kasteel "Oost".

**“De soldaat
marcheert het
best als hij kan
zingen.”**

De soldaat marcheert het best als hij kan zingen en zo werd in 1923 een zeer nationaal getint lied uitgebracht "Onz Landstorm Jagers", gecomponeerd door de uit Heerlen afkomstige Mathieu Kessels, componist, muziekuitgever en directeur van de Koninklijke Nederlandse Fabrik van Muziekinstrumenten te Tilburg. En in 1928 werd wederom op het korps een lied geschreven: "Limburgsche Jagers in Den Haag". Dat sloeg op de inzet van de Jagers in 1918 toen de Vrijwillige Landstorm een belangrijke bijdrage leverde aan het smoren van een mogelijk socialistische machtsovername.

Deze voornoemde zaken kwamen bijeen op 4 september jl in de onthulling van een Plaqueette nabij de plaats waar 100 jaar eerder het vaandel van het korps werd ontvangen. De plaqueette memoreert die vaandeluitreiking. De onthulling werd verricht door de burgemeester van Valkenburg, de heer Martin Eurlings en de Regimentscommandant Luitenant-kolonel Ramon Jansen. Dit geschiedde in het bijzijn van vertegenwoordigers van de gemeente Valkenburg,

VAANDELUITREIKING LANDSTORMKORPS LIMBURGSCHER JAGERS

Op 8 september 1918 werd op de hier achtervolgende zwaartekracht van Koning "Oscar" van Oostenrijk het vaandel uitgegeven aan het 1. Regiment Landstormkorps Limburgse Jagers.

De uitreiking van de hier voorkomende, gouden Plakette van de Landstormkorps werd een feestelijke gebeurtenis. Deze gebeurtenis heeft geleid tot de uitreiking van de plakette van de Landstormkorps aan het Regiment Landstormkorps Limburgse Jagers. De plakette werd in goud vervaardigd door de wapenmakers van Landstormkorps van de Staat op het vaandel.

Het Regiment behield tot de Tweede Wereldoorlog een militaire veldplakette, genoemd de Plakette van 1914 naar de hier voorkomende van de 1914. Dit vaandel werd in 1914 naar de Staat op het vaandel. Deze plakette werd in 1914 vervaardigd door de wapenmakers van Landstormkorps van de Staat op het vaandel.

De Plakette werd op 8 september 2018 met ondersteuning van de Stichting de Nationale Landstormcommissie als herdenking van de 100-jarige vaandeluitreiking, door plakette vervaardigd van de gemeente Valkenburg.

Commissaris Regiment Landstormkorps Jagers:
Luitenant-kolonel J.J.H.B. Jansen

van het Regiment en Bataljon Limburgse Jagers, de Jonge en Oude Nobeleschutterij van Valkenburg in hun mooie uniform van het Bondscontingent Limburgse Jagers, de dames Maessen en Hoen, die voor de foto van de vaandeloverdracht hebben gezorgd en leden van het Meerssens Mannenkoor, waaronder twee oud-Limburgse Jagers. Helaas konden vertegenwoordigers van de Natres en de Stichting de Nationale Landstormcommissie niet aanwezig konden zijn. De laatste genoemde Stichting heeft een belangrijke financiële bijdrage geleverd om dit project te kunnen realiseren.

“Met vereende krachten is een stukje Limburgs Militair Erfgoed vastgelegd.”

Dat leden van het Meerssens Mannenkoor erbij waren lag in het feit dat het de voornoemde twee Landstormmarsen ingestudeerd heeft. Zij zijn digitaal opgenomen en ondersteunen een fotocollage en films uit de dertiger jaren van de vorige eeuw, die samen op een Dvd zijn gezet. Die Dvd is ter gelegenheid van de 100 jaar Landstormkorps door de Stichting Regiment Limburgse Jagers uitgebracht en is zowel op de website www.limburgsejagers.nl alsook op YouTube te zien.

Kortom met vereende krachten is een stukje Limburgs Militair Erfgoed vastgelegd zowel met de plakette in de openbare ruimte, als digitaal met foto, film en muziek op de Dvd. Dank aan allen die dit hebben mogelijk gemaakt.

Onthulling door burgemeester Eurlings en Overste Jansen.

OPROEP ONDERSTEUNING REGIMENT

Beste Limburgse Jager, vriend van het Regiment, donateur,

De Stichting Regiment Limburgse Jagers ondersteunt sinds 1989 Uw Regiment en haar Commandant in de handhaving van tradities, de versterking van de onderlinge contacten, vastleggen van haar historie en dus ook uw deel in de militaire geschiedenis, en het uitdragen van ons Regiment in de samenleving in het bijzonder in de provincie Limburg.

Door de bezuinigingen heeft de Regimentcommandant steeds minder financiële middelen voor de invulling van bovengenoemde taken en springt de Stichting hem bij waar de nodig financiële middelen ontbreken. Dat gebeurt o.a. bij de publiekelijke beëdigingen in Limburg; het plaatsen van herkeningsplaquettes over de geschiedenis van ons Regiment zoals in Roermond, Breda en Valkenburg ad Geul.

Begin 2015 hebben we noodgedwongen door de sluiting van de prachtige van Horne kazerne in Weert ons Monument en de Historische Verzameling moeten ontmantelen en opslaan. Wij moeten nu wachten op een nieuw onderkomen in het oude gedeelte van de Generaal-majoor Ruyter van Steveninck kazerne of te wel de legerplaats Oirschot. Ook hier is de financiële ruimte van Defensie voor deze zaken te

beperkt om e.e.a. in te richten en dus zal de Stichting financieel moeten bijdragen. In juli 2016 hopen we het nieuwe Monument voor onze gevallen te onthullen en de Historische Verzameling weer te kunnen openen. U gaat daar van horen!

Als gigantische tegenvaller heeft onze advertentieacquisiteur van ons blad de samenwerking stop moet zetten vanwege teruglopende advertentie inkomsten. Het zal enige tijd kosten om nieuwe adverteerders te verwerven, maar tot die tijd willen we ons magazine toch tweemaal per jaar fysiek laten verschijnen, naast een digitale versie op de website. Ook dat brengt extra kosten met zich mee.

Onze website en de FACEbook pagina's worden geheel door vrijwilligers beheerd, maar ook daar zijn kosten van o.a. huren van serverruimte aan verbonden.

Al met al redenen om vrienden maar ook andere belangstellenden van het Regiment te vragen om financiële ondersteuning in de vorm van een donatie. Velen doen dat al jaren en we hopen dat zij daarmee door zullen gaan. Als tegenprestatie ontvangt U tweemaal per jaar het blad, wordt U uitgenodigd voor de Regimentsdag en de Phaff-

dag. En uiteraard moet U volgend jaar bij de onthulling van ons nieuwe Monument en de feestelijke opening van ons Museum erbij zijn.

Maar de grootste tegenprestatie is het ondersteunen van Uw Regiment en de huidige actief Limburgse Jagers, die ons land, niet alleen in verre buitenland zoals in de afgelopen decennia dienden en ook nu in Mali en andere Afrikaanse landen, maar ook nu zij aan zij staan met de Marechaussee aan onze grenzen. En de vele oud Limburgse Jagers, de Koude oorlog strijders en de oude en jonge veteranen hebben ook onze aandacht en zorg. De laatsten in samenwerking met de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers (VVRLJ)

Het bestuur van de Stichting roept U op Uw Stichting en daarmee Uw Regiment en haar leden te ondersteunen met een donatie met een minimum bedrag van € 12,50 en dat over te maken op het IBAN rekeningnummer **NL53 RABO 0142 3596 96** t.n.v. Stichting RLJ, Horst.

Wij gaan aan het werk.

HET BESTUUR STICHTING REGIMENT
LIMBURGSE JAGERS

Acceptgiro

9
7000 0808

van bankrekening (IBAN) 9 7000 0808+

van door naam adres plaats

op rekening **NL53RABO0142359696**
van Stg. Regiment Limburgse Jagers
HORST

op rekening **NL53RABO0142359696**
Stg. Regiment Limburgse Jagers
Wienkeskoel 94
6074 HH MELICK

formulier met blauwe of zwarte inkt invullen
bij betaling uw IBAN invullen
zijn alle rode rubrieken ingevuld?

handtekening

© Acceptgiro B.V.

betalingskenmerk euro ct BIC naar IBAN

XI 970000808+ RABONL2U+ NL53RABO0142359696+ 17>

WAPENFEITEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949.

INZET

Koude oorlog 1950-1989, **vm Joegoslavië** 1995-2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010. **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali MINUSMA** (A, B, C, D Cie) 2015.

ZUSTER REGIMENTEN

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM Ir J.P. Baugnee, Patenschaftbataljon **92 Panzer Grenadier Lehr Battalion**, Munster, Duitsland

REGIMENTSOUDSTE

Luitenant-generaal M.C. de Kruijff

REGIMENTSRaad

Lkol P.T.H.R. Jansen, Adj P.L.C. Paijens, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol J. van Ommen, Lkol H. Klein Schaarsberg, Lkol bd (R) C. van der Ploeg, secr Kap M.W.G. van Sint Fiet.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ere-Voorzitter: Kolonel bd J.W. de Leeuw • **Ereleden:** Mevrouw M. van der Hoeven, Lkol (R) bd Drs. A.P. Witlox, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel • **Voorzitter:** Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgse-jagers.nl) • **Vice-voorzitter tvs Secretaris ai:** Lkol bd J.M.H. van Ommen • **Commissaris Veteranen tvz penningmeester ai:** Lkol (R) bd C.J.M. van der Ploeg • **Commissaris Regimentsverzameling:** Lkol J. van Ommen • **Commissaris Muziek:** LJer muzikant bd R. Jennen • **Commissaris Regimentshistorie:** Lkol (R) Dr. J. Komen • **Commissaris Monumentengroep: vacant** • **Commissaris Website:** Kpl bd A. van Dijke (info@limburgsejagers.nl) • **Secretariaat:** p/a 42 BLJ, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot (tel 0475-440994) • **Penningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854), Reknr NL53 RAB001423.59.696 tnv Stichting RLJ, E-mail: SecSRLJ@limburgsejagers.nl

VER. VETERANEN REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Voorzitter: Lkol H. Klein Schaarsberg • **Secretaris:** Lkol bd C. van der Ploeg (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **2e secretaris:** Adj F. van Hoof • **Penningmeester:** Lkol P. Wijn • **Communicatie:** Adj M. Verbaant • **Lid Nuldelijnscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Lid:** Lkol M. Jongejan • **Algemeen contact:** VVRLJ@mindef.nl

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermsen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Topelen • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuele:** F. Tummers, J. Gelissen (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

REGIMENTSVERZAMELING

In verband met verhuizing gesloten. Opening medio 2016 in Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: HVSRLJ@limburgsejagers.nl

CONSERVATORGROEP

Maj bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jager H. Pook, Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eerste-Luitenant bd E. Brakel

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant b.d. E. Kuypers

Dirigent: Dhr Stoffels

E-mail: rolj@limburgsejagers.nl | rolj@home.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihhoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Korporaal bd C. van Straaten en Korporaal bd A. van Dijke

E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: VSRLJ@limburgsejagers.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103, 6231 LB Meerssen

www.drukkerijpaesen.be

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechtbehebbers. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij vererving inhouden.

LEST WE FORGET

